

Sborník literárních prací na téma „Tajemné bytosti českokrumlovské“

21. ročník Výtvarné a literární soutěže Městské knihovny v Českém Krumlově

Vážení čtenáři, v tomto sborníku naleznete všechny literární práce, které jsme v 21. ročníku Výtvarné a literární soutěže obdrželi. Doufáme, že se u nich budete bavit i příjemně bát stejně, jako my.

Tématem tohoto ročníku byly Tajemné bytosti českokrumlovské

Český Krumlov jako starobylé historické město s hradem a zámkem plné úzkých uliček, malebných domů a tajuplných zákoutí, vábí odjakživa své obyvatele i návštěvníky k procházkám. Pokud mají fantazii, můžou si představovat, že kromě běžných lidských obyvatel tu žijí i všelijaké nadpřirozené bytosti. Některé už popsali různí spisovatelé – nejznámější je asi Bílá paní. Patrně zde ale žijí i bytosti, o kterých většina lidí nic neví. Zatím...

Chcete-li zmapovat různá strašidla, skřítky, krásné dámy, bezhlavé rytíře, ale třeba i naježené kočky a černé psy, kteří tu podle vás mohou žít a za nocí i dnů se zjevovat kolemjdoucím, pak je téma naší letošní soutěže určené právě vám!

Obsah

Oceněné práce

Zasypaní horníci z Rybářské ulice (Josef Čarek)	5
Pověst o zazděné jeptišce (Rozálie Foltinová)	7
Krumlovské bytosti (Jan Paclík)	8
Magická kočka Ohňočka (Lukáš Beneš)	9
Cenivod (Jaroslav Vaněček)	11
Výtvarkový netopýr (Alena Karafiátová)	12
Dávná duhová legenda (Miriam Hrindová)	14
Medvěd a duch (Matyáš Jílek)	16
O modré příšerce (Eliška Bobálová)	17
Příběh o trpaslíkovi, který hledal svého kamaráda (Štěpán Vrba)	19
O Bílé paní (Antonie Korecká)	21
Draci z Českého Krumlova (Štěpánka Vávrová)	22
Živoneživec Českokrumlovský (Šimon Povolný)	24
Tma (Anežka Jančúchová)	25
Vili (Ema Trojanová)	26
Puňka (Sofia Prylipko)	27
Tajemství Českého Krumlova (Adam Pech)	28
Smutek a tajuplné příběhy Českého Krumlova (Zora Mlčáková)	29
Čarodějnice ze zámku (Jana Placerová a Markéta Kyselová)	30
Gorkomorka (Natálie Nemethová)	33
Mozkovouk (Eva Sojková)	34

Lidocuc (Natálie Nabytá) _____	35
Salovma (Emma Šindelářová) _____	36
Strašidlo Bunivajs (Sára Gahutová) _____	37
Kanálník Pepík (Jonatán Broukal) _____	38
Plášťáci (Veronika Hájková) _____	39
Vodník ze mlýna (Kristýna Trousilová) _____	41
Rosalía Rooseveltová (Ondřej Válek) _____	42
Démon v medvědím výběhu (Gabriela Valková) _____	44
Tajemné bytosti českokrumlovske (Natálie Bednářová) _____	45

Zасыpaní horníci z Rybářské ulice

Josef Čarek, 11 let - vítězná práce

Děda Bača, totiž tak mu všichni v rodině říkáme, ale jinak se jmenuje Josef, stejně jako já, vstal jednoho podzimního rána z postele. Zatřásl se zimou a chtěl rychle zapomenout na sen, který ho probudil. Nešlo to. Pořád se mu na mysl vraceli zasypaní horníci z jeho starobylého domu v Rybářské ulici v Českém Krumlově. Zadíval se ze svého okna na kostelní věž sv. Víta. Tentokrát byla v mlze. Připravil snídani pro svého vnuka Pepu a pak společně usedli k velkému stolu.

„Dědo“, zašeptal jsem. „Zase ti horníci?“ Děda přikývl. „Jak to s nimi vlastně doopravdy bylo?“ vyzvídal jsem. Děda rychle vyhodnotil, že už je jeho vnuk dostatečně velký na tajemnou příhodu a dlouze se na mě zadíval. Nedočkavostí jsem ani nedutal. Chtěl jsem zavřít okno v ložnici, kterou děda větral, ale rychle jsme si s dědou přesedli na pohovku a bleskově si vzali přes sebe deku. Děda zapálil svíčku, kterou pálí vždy jako připomínku při výročí narození nebo úmrtí někoho z rodiny. Vytvářela tajuplné stíny na stěnách. Přestože bylo ráno, v domě s nízkým stropem a malými okny nebylo moc světla. Také mlha bránila světlu proniknout do domu.

„Náš dům má za ta léta, co stojí spoustu tajemství.“ začal. „Viš, kolik lidí tu za těch více než 500 let muselo zemřít? V krumlovských kronikách je psáno, že tu v roce 1540 bydlel řezáč Vaněk, po něm tesař Hans a pak švec Leonard. Ten prodal dům puškaři Šebestiánovi, který tu vyráběl oštěpy, kordy a ručnice. Po jeho smrti se ujal majetku Georg, cínař a to už se píše rok 1633. Pak dům obýval řezník Melichar a ke konci 17. století soukeník Matyáš. Vidiš. Uběhlo přes 300 let a jsem tu já a ty. Josef Bača Čermák, plynař a rybář, co tu chová ovce a jeho vnuk Pepík, žák 6. třídy, který tu leze po tarasech, houpe se na laně a kope grafit.“ Konečně jsem se zahřál pod dekou a zvědavě zvedl obočí.

„Kdysi dávno, dávno před tím než jsme se sem přestěhovali, stál na tomto místě starý důl. Jeho šachty vedly po celé naší Rybářské ulici.“ pokračoval děda. „Horníci, kteří tu pracovali, se každý den vraceli domů, ale jednoho dne se stalo něco podivného. Když se dno propadlo, zasypalo je a nikdo je nikdy nenašel.“

Mé oči se rozšířily hrůzou. „A co se s nimi stalo?“

Děda se sklonil blíž. „Říká se, že duše zasypaných horníků bloudí po okolí a hledají cestu zpět domů. Někteří moji sousedé z ulice tvrdí, že slyšeli jejich šepoty ve větru, když je dušičkový čas, jako je tento.“

„Ale proč zrovna náš dům?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Možná proto, že tady začíná jejich cesta,“ odpověděl děda a podíval se k oknu na hýbající se stíny. „Někdy, když je ticho, můžeš zaslechnout jejich volání. A pokud si dáš pozor, možná je uslyšíš, jak ťukají kladívky a kopou krumpáčem. Nebo je uvidíš, jak se objeví na prahu, připraveni vyprávět svůj příběh.“

Nervózně jsem si hrál s dekou. „Myslíš, že jsou tady teď?“

Děda se usmál. „Možná, ale neboj se. Jsou to jen duše, které touží po klidu. A ty jsi naším světlem v tomto temném dni.“

V tom okamžiku se ozvalo slabé zašustění z rohu místnosti. Děda i já jsme se podívali tím směrem a naše srdce začala bušit.

Kdo ví, jaké příběhy se v noci probouzejí, když se světlo zhasne...

Pověst o zazděné jeptišce

Rozálie Foltinová, 13 let – vítězná práce

Bylo to před mnoha staletími, kdy se v klášteře svaté Kláry nedaleko Českého Krumlova odehrál tragický příběh, který se šeptem dodnes mezi místními vypráví. Mezi mladými dívkami z kláštera byla i krásná křehká Berta, která však do kláštera nevstoupila dobrovolně. Byli to její rodiče, kteří ji donutili odejít do kláštera, aby zajistili svému rodu čest.

Berta však byla jiná než ostatní. Svět za klášterními zdmi jí chyběl a toužila po lásce. Už před odchodem do kláštera totiž potkala mladého muže, kterého její srdce nemohlo pustit. A tak, když zjistila, že je její milý stále poblíž kláštera, riskovala. Kradla se přes temné chodby ven, aby se s ním tajně sešla. Tyto chvíle byly její jedinou útěchou života v klášteře. Vždy se těšila na ten okamžik, kdy na chvíli zapomněla na tvrdá klášterní pravidla. Ale netrvalo to dlouho a jednoho chladného večera byla při útěku za svou láskou přistižena.

Představené kláštera byly tak našťvané a rozhodly, že takový hřích bude následovat krutý trest, aby ostatní dívky ani nepomyslely na podobné provinění. Rozsudek byl nemilosrdný. Berta měla být zazděna zaživa do zdí kláštera. Ráno ji s bledou tváří dovedli k jedné z chladných stěn. Její prosby, pláč ani pokání nepomohly.

Když bylo dílo dokonáno, najednou nastalo ticho. Berta tam zůstala navždy, pohřbená ve zdech kláštera, kde její duše nemohla najít klid. Od té doby se vypráví, že v noci, když je vzduch těžký a obloha zatažená, lze v klášteře zaslechnout tichý nárek. Místní věří, že Bertin duch hledá cestu ven, toužící po svobodě a lásce, kterou jí kdysi odepřeli.

Krumlovské bytosti

Jan Paclík, 9 let – zvláštní ocenění

Ve městě zvaném Český Krumlov žil jeden mladý pán, který se zajímal o strašidla, podivné jevy, strašlivá znamení... Prostě ho zajímalo nadpřirozeno. Právě město Český Krumlov ho nesmírně přitahovalo. Jednoho dne se nakonec sbalil a odjel tam. Když procházel večer kolem devíti hodin potemnělými bočními uličkami s V.N.A. – vyhledávačem nadpřirozené aktivity, který vypadal jako dálkový ovladač na televizi, něco zaslechl. Vteřinu na to se rozblíkala kontrolka s nápisem vysoká nadpřirozená aktivita na V.N.A.

Pán jménem Jakob se zastavil a zpozorněl. Na jedné terase asi dvacet metrů nad zemí se něco mihlo. Jakob tam upřel zrak. Přisahal by, že tam viděl oči! Po minutě z balkonu skočil černý stín a dopadl na nedalekou zídku, odkud utekl do tmy. Jakob se chvíli šokem nemohl hýbat. Báł se, ale zároveň byl fascinován. Byl první na světě, kdo viděl živý přízrak. Pak ho napadlo, že pro přízraky je to tu docela přirozené prostředí. Nikde žádné pouliční lampy, spousta stínů a tmy, kostel a moc lidí sem nechodí.

Nastražil fotopasti do křoví, do korun stromů a dokonce i na balkon, ze kterého viděl skočit tajemnou bytost. V křoví s V.N.A. strávil celý den. Teprve o půlnoci se ozval šramot. V.N.A. začal zběsile blikat a na balkon skočil přízrak. Byl to ten stejný přízrak, který se objevil minulou noc. A pak se to stalo! Fotopasti začaly zběsile fotit. Přízrak se vylekal, zopakoval skok na zídku a sprint do tmy. Jakob oběhl všechny fotopasti a sebral všechny fotky. Povedly se na jedničku.

Řekl si, že by bylo dobré o tom uvědomit svět, a proto se vydal do Prahy. Zašel do budovy České televize a zeptal se, jestli může vystupovat v každodenních zprávách, a že má novou senzaci. Jenomže nikdo mu strašidlo nevěřil a mysleli si, že fotky jednoduše vytiskl. Takže až někdy mezi 9:24 a 11:24 večer půjdete Kostelní ulicí, tak zhasněte čelovku i baterku a jestli máte odvahu, tak můžete čekat v křoví a možná uvidíte stín, který skáče z balkonu a sprintuje do tmy. Ale pokud odvážní nejste (což je naprosto v pořádku), tak tu čelovku nebo baterku stejně zhasněte, ať ho nerušíte. Protože to, že je přízrak neznamena, že nemůže bát hodný.

KONEC

Magická kočka Ohňočka

Lukáš Beneš, 8 let – zvláštní ocenění

Ohňočky jsou s námi už od pravěku. V České republice je jich tisíce a neustále přibývají. Mnozí se tak, že ta nejvíce vyčerpaná se uchýlí do své jeskyně naklást vajíčka, ze kterých se zanedlouho vylíhnou ohňoťátka. Ta se poté vydají za ostatními.

Vždy na Vánoce hlavní Ohňočka, která má sídlo v Praze, udělá schůzi, kde se rozhodne, která z nich půjde do kterého města.

Každé město tak má svou Ohňočku. Některá má na starosti jeden kouzelný drahokam, jiná o něco více.

Kouzelné drahokamy vznikají tak, že hlavní Ohňočka ho vytvoří svou kouzelnou hůlkou. Musí přitom říct zaříkávadlo: „Amatynus magikus ohňokus drahokamus.“ Kouzelná hůlka se vytvoří pomocí zaklínadla: „Amatinus magikus hůlkos amatinus padatikusňudakus.“

První Ohňočky se objevily před několika tisíci lety.

Tak třeba byla jednou jedna tahle kouzelná kočka, která se taky jmenovala Ohňočka. Chrlila oheň a snášela kouzelná vajíčka. Její Majitel si ale myslel, že je to úplně obyčejná kočka.

Jednou si řekla: „Je 16:00. To ještě stihnu,“ a vydala, na misi, po Českém Krumlově, protože musela svým ohněm zapálit kouzelný drahokam, který ochraňuje obyvatele Českého Krumlova. Jak dlouho po zapálení chrání před nebezpečím, záleží na situaci, ale většinou vydrží měsíc. Ohňočka ho pro jistotu chodila kontrolovat každý večer, protože kdyby drahokam náhodou vyhasl, zůstal by Krumlov bez ochrany.

I když byl drahokam ukrytý v mělké jeskyni u řeky Vltavy daleko od Ohňočina domu, cesta jí trvala jenom pár sekund. Pohybovala se totiž rychlostí světla.

Koukla se na svoje kouzelné hodinky a řekla si „To né! Je 18:00.“

Po zapálení spěchala domů, aby si páníček nevšiml, že je pryč.

Opět se koukla na svoje kouzelné hodinky a řekla si „Stihla jsem to. Je 18:01.“

Drahokam musela zapálit proto, aby tím zpevnila památky a aby byl Krumlov pod ochranou. Kdyby ho jednoho dne nezapálila, tak by se zřítily.

Třeba jako tenkrát, když byla Ohňočka malé ohňoťátko a pro samé hraní ho zapoměla zkontrolovat. Tenkrát přišla na Krumlov a okolí hrozivá povodeň. Zatopila louky, lesy, vesnice, a dokonce i centrum města. Vody bylo tolik, že se lidé ze zatopených vesnic museli odstěhovat do Krumlova. Díky tomu se Krumlov rozrostl o nová sídliště. Voda na loukách a v lesích pořád zůstávala, a tak se rozhodli postavit hráz. Tím vznikla vodní nádrž Lipno.

Uvědomme si, že letošní povodeň odvrátil kouzelný drahokam naší krumlovské Ohňočky. Až příště uvidíte na ulici kočku tak to může to být ona.

A tak jsou Ohňočky s námi i nadále, jen dobře ukryté.

KONEC.

Cenivod

Jaroslav Vaněček, 11 let – zvláštní ocenění

Nazdar, já jsem Cenivod, žiju v Krumlově u Plášťového mostu.

Moje práce je odvádět zesnulé duše do podsvětí. Hodně lidí jsem odváděl rovnou od mostu. Kvůli tomu, že tam skákají sebevrahové. Jinak je odvádím z místa, kde zahynuli.

U Plášťového mostu mám také kamaráda jménem Gorkomorka, ta mi pomáhá hlídat duše, aby nezlobily nebo neutekly. Bez ní by bylo těžké je odvádět.

Po práci se jdeme vyspat. Večer většinou jdeme pro další zesnulé duše. Práce odváděče mě docela baví. A takhle probíhají dny pořád a pořád dokola.

Cože, vy se mě ptáte, jak jsem zesnul, a proč vybrali zrovna mě na tuto práci? Takže hezky od začátku, můj život skončil tím, že jsem naboural v autě. A proč zvolili zrovna mě? Já jsem byl dřív hodně přísný policista a odváděl jsem lidi do vězení, takže možná kvůli tomu zvolili mě. A to je asi vše z mého neživota.

Výtvarkový netopýr

Alena Karafiátová, 7 let

Na půdě ZUŠky v Krumlově žil výtvarkový netopýr. Ten netopýr vypadal tak, že se ho každý bál. A byl proto smutný.

„Chudinko můj,“ říkala mu jeho maminka. Před spaním. „My, hlídací netopýři takhle vypadáme, abychom zastrašili toho, kdo by chtěl něco ukrást.“

„A co by chtěl ukrást, mami?“

„To, co hlídáme. Tempery a tak.“

„A, mami, já bych rád věděl, proč spíme hlavou nahoru?“

„Abychom mohli hlídat...“

Netopýr vzpomínal na to, jak mu to povídala maminka. V tom do jeho půdičky vtrhl kluk jménem Tomáš. Začal se mu posmívat: „Ty jeden netopýře, jsi divný, spíš hlavou nahoru!“

„Ale já nejsem divný.“ opáčil netopýr.

„A co je mi po tom? Jsi prostě divný.“

Netopýr se polekal a uletěl. Letěl a letěl, až doletěl do zámecké zahrady a zaťukal na starý dutý strom.

„Ťukyťuk.“

„Dále,“ ozvalo se. Netopýr vstoupil. Přivítala ho stará sova a ta se ho vyptávala, odkud je a co ho sem přivádí. Netopýr ji pověděl, jak ho vyhnal kluk Tomáš. Sova moudře pokyvovala hlavou a po chvílce povídala: „To je dobře, že jsi uletěl právě ke mně do zámecké zahrady. Tady je vždy bezpečno.“

Sova dala netopýrovi najíst a napít, pak mu ustlala na hezké větvi. Netopýr jí moc děkoval. Pak u ní přespál. Ráno se netopýr probudil, podíval se z větve a viděl plačící vodovku. Vylétl, a rovnou k ní!

Přistál a ptal se jí, proč je tak smutná. Ona mu odpověděla, že se ztratila. Tak ji vzal netopýr na záda a letěl s ní do ZUŠky.

Když tam doletěl, právě probíhalo ve výtvarce vyučování. Paní učitelka dětem vysvětlovala, že se jim ztratil netopýr, kterého měli kreslit. A že tedy musí kreslit něco úplně jiného.

„Pojďte se podívat, že tam opravdu není.“

Netopýr to zaslechl a hned se postavil tak, jak tam vždy býval. Když děti uviděly, že tam pořád je, myslely si, že je paní učitelka napálila, ale když ji uviděly, že se taky tváří překvapeně, tak si řekly, že netopýr si nejspíš vyletěl na prohlídku města. Vzaly si papíry a začaly netopýra kreslit.

A z toho plyne, že se máme k netopýrům na výtvarce i jinde chovat hezky.

Dávná duhová legenda

Miriam Hrindová, 8 let

V záhonu zahrady českokrumlovského zámku se narodila malá příšerka Duhovka. „Duhovka se konečně narodila!“ zvolala maminka. Duhovka pootevřela očičko první a i druhé.

Ten den zrovna byly slavnosti na náměstí, ale báli se tam jít, protože by je všichni viděli. Nakonec tam šli, ale tajnými uličkami. Když tam došli, hned všichni na náměstí zpozorněli a dávali větší pozor. Za pár hodin se obyvatelé Českého Krumlova uklidnili, protože rodina s malou Duhovkou odešla zase tajnými uličkami. Lidé si oddechli. Mezitím rodina dorazila domů. Náhle se Duhovka rozbřečela. „Ale nebreč, zlatíčko!“ řekla maminka. Nato Duhovka usnula. Maminka odnesla malou Duhovku do postýlky. Rodiče měli čas pro sebe. Povídali si a pili kávu. Maminka řekla: „Pojďme spát.“

Bylo ráno a Duhovka se probudila. Utíkala za maminkou do ložničky. Křičela ze všech sil „Mamí, mamí vstávej, já mám hlad!“ Maminka vstala a než něco řekla, tak malá Duhovka zakřičela „Maminko, budou palačinky?“ a maminka nato, že si může vybrat, co chce. Duhovka si nedala pokoj a šla vzbudit tátu. „Tati, vstávej, budou palačinky!“ Táta vstal a šel si dát ty palačinky! Všichni si pochutnali a potom každý šel někam jinam. Taťka do práce a maminka zase s malou Duhovkou na procházku.

Roky plynuly a malá Duhovka stárla a už je tu den jejích čtvrtých narozenin. Ten den byl moc důležitý i pro její rodiče. Dostala veliký dort dokonce s malou Duhovkou jako je ona. Už se pomalu začalo stmívat. „Honem do postýlky.“ řekla maminka. Maminka a tatínek šli taky spát. Sotva tatínek usnul, i maminka usnula. Pak se v bytě ozvaly divné zvuky: „Křup, křup, prásk, prásk!“

Přišlo ráno a Duhovka utíkala za maminkou do ložničky, ale maminka nikde. Duhovka se rozbřečela a budila tatínka, aby mu to všechno řekla. „Tati, tati maminka tu není. Tati, tati slyšíš? Maminka tu není!“ Tatínek odpověděl: „Ona tu není maminka? „Ne, není tu.“ odpověděla Duhovka smutně. Tatínek se otočil a uvěřil. Smutně odešel do Duhovčina pokoje.

Duhovka řekla tatínkovi: „Tati, nebreč.“ Tatínek jí objal a oba zavolali „Maminko, kde jsi?“

Roky plynuly, Duhovka stárla, už bylo po Duhovčinyých desátých narozeninách. Duhovka se jednoho dne rozhodla, že chce najít maminku. „Tati, tati, já jdu hledat maminku.“ rozloučila se. „Nééééé!“ a než tatínek stihl dořít, Duhovka už byla pryč. „Já ji určitě taky ztratím,“ řekl si smutně.

Mezi tím si Duhovka poskakovala a prozpěvovala cestou necestou někde v Českém Krumlově. Šla kolem zámku, kolem kostela a ještě kolem řeky Vltavy. Rodiče se mnou nikam nešli a to je taková krása. Zpívala si „Řeka, řeka krásná je!”

„Ale to je hodně hodin, musím už jít a rychle, začíná pršet.“ Tak pospíchala do Dubíku. „Tam se usadím a udělám si pohodlí,“ myslila si. Najednou se však objevila vedle ní skoro úplně stejná příšerka jako je ona a povídala „Ahoj, já jsem Sill, co tu děláš?“ „Ahoj, já jsem Duhovka“, odpověděla jí Duhovka. „Nechceš jít se mnou domů?“ zeptá se Sill. „Tak jo, Sill“, odpoví Duhovka. Holky si po cestě povídaly, až dorazily k domečku Sill. „Jé, to je krása.“ řekla Duhovka. „Tak jdeme dovnitř, než na nás spadne nějaký strom.“ „Tak jo“ řekla Duhovka. Dáme si bylinkový čaj a jdeme spát, ať jsme vyspané,“ řekly si.

„Dobré ráno, Sill.“ řekla Duhovka. „Ale proč vstáváš tak brzo?“ zeptá se Sill. „Protože hledám mámu.“ odpověděla Duhovka.

„Tak ahoj Sill.“ rozloučila se Duhovka. „Tak ahoj,“ zamávala Sill. Duhovka šla zase cestou necestou kolem jeskyně. V tom něco slyšela, jako by v té jeskyni někdo byl. Tak se tam jde podívat a najednou maminka. „Mami mami!“ volala nadšeně. „Půjdeme domů?“ zeptala se Duhovka maminky. „Ano, barevná příšerko.“ odpověděla s úsměvem maminka a během pár hodin byly doma. Táta je radostně přivítal a celá rodina se sešla u vánočního stromečku. Zpívali si koledy a byli moc rádi, že jsou zase spolu.

A to je konec jedné barevné legendy o skoro ztracené mamince.

Medvěd a duch

Matyáš Jílek, 10 let

Medvěd jde spát ve svém nádherném baráčku u zámku.

„Huuu, baf, hhhh,“ slyší.

Medvěd se probudí ale nikde nic. Jde znovu spát a zase „Huuu, baf, hhhh“

Medvěd se lekne a řekne si, že bude pátrat po tom, co ho budí. Vleze za kámen a pozoruje, co se bude dít.

„Co to je? Vypadá to jako duch! Mám jít za ním? Jo... ne... jo... ne... Tak jo, no.“

Jde za duchem. Ten duch letí pryč. Medvěd běží za ním, ale nestíhá ho, tak jde znovu spát a doufá, že už ho nic nevzbudí.

„Baf!“

Medvěd běží za duchem. Skočí po něm, ale proskočí ho. Medvěd běží kolem zámku, kolem kamarádů medvědů, prvním nádvořím... Tam se zastaví, koukne nahoru...

„A sakra! Duch mi utíká!“

Musí běžet. Probíhá, druhým nádvořím. Musím ho chytnout, ale jak ho má chytit?

„A hele, Matyáš! Doufám, že mi pomůže. Ahoj, Matyáši, pomůžeš mi?“

„A s čím?“

„Potřebuju chytnout ducha.“

„Já žádného nevidím.“

„No tak teda moc dík. Já zase jdu.“

Myslí si, že musí ducha zase dohnat. Ale kde je? Určitě v na třetím nádvoří!

Na čtvrtém nádvoří ho konečně dožene. Probíhá čtvrtým nádvořím.

„Tohle je moje šance! Do rohu! Předběhl jsem ho. Ale, hele, najednou prošel zdí a zmizel. Doufám, že už mě nebude budít. Vrátím se zpátky a jdu spát.“

Konec.

O modré příšerce

Eliška Bobálová, 10 let

Jednoho dne v Českém Krumlově spatřil Matyáš *na Pláštáku* modrou příšerku Samuelku. Lekla se ho tak moc, že se začala schovávat. Matyáš o této události řekl ve škole, ale nikdo mu nevěřil.

Druhého dne však spatřili Samuelku i Matyáš, Tony, Štěpán, Adam, Martin, Pavel, Tadeáš a Sebastian. Příšerka se batolila po způsobu malých dětí pryč od nich. Kluci na ní zakřičeli: „Stůj, my ti nic udělat nechceme. Buďme kamarády!“

„Vy mi vážně nic neuděláte?“ zeptala se malá modroučká Samuelka. Nevěřila jim, protože když bylo Samuelce pět, tak jí její rodiče řekli, že nemá věřit lidem, dokud se s nimi nebaví alespoň 6 měsíců. Samuelka se svým rodičům ztratila a ještě je nenašla. Teď jí bylo jedenáct let.

6 měsíců uplynulo jako voda a Samuelka se s hochy kamarádili dál a dál. Samuelka se chlapců zeptala: „Kolik vám je?“ „Jedenáct.“ odvětil Maty.

„Jedenáct, jedenáct, deset, jedenáct!“ překřikovali se ostatní.

Maty řekl: „Hoši, tiše, jinak se Samuelka vyleká.“

Tony se přidal a pravil: „Jo, jako ticho!!!“ Ostatní ztichli, protože obvykle nejvíc vyváděl právě Tony. Řekli: „Že ty nám něco tajíš?“

Martin byl němý. Matyáš měl kamarádku Elišku a oni dva Martinovi pomáhali nejvíc ze všech a on jim byl ohromně vděčný.

Samuelka se ptala, jaké mají Eliška s Matyášem koníčky a oni jí odpověděli: „Moc rádi hrajeme fotbal a také rádi běháme za hasiče.“

Nejistě zeptala: „C...co jsou to hasiče?“ ozvalo se jen: „Chi chi chi.“ a poté ještě jednou: „Chi chi chi.“ Eliška a Mates se se smíchem zeptali: „Cože, ty nevíš, co jsou to hasiče? Víš, hasiče jsou vlastně o kondičce, běhu, vodě a rychlém sestřiku vepředu u terčů.“

Samuelka řekla: „Aha, mohla bych se někdy podívat, jak běháte?“

„Ano, ale to bys musela buďto přijet k nám nebo jet s námi dost daleko autem nebo naším hasičským autem na soutěž. Na soutěži se jedná o to samé, jako na tréninku, ale jsme hodně ve stresu, protože jde o hodně. Ale nedávno nám skončila sezóna, tak by sis musela počkat na příští. Nová sezóna začne v únoru.“

Samuelka řekla: „Páni, vážně mohu?“

„Ano, můžeš, ale musíš nám říct včas, abychom se mohli domluvit s rodiči.“

Jak řekli, tak také udělali a Samuelka se stala jejich milovaným maskotem.

Konec.

Příběh o trpaslíkovi, který hledal svého kamaráda

Štěpán Vrba, 9. let

Byl jeden trpaslík, který žil v Krumlově. V grafitovém dole. Jmenoval se Taran. Nebyl chytrý, ale silný. Měl hodně kamarádů (pro Tarana i dva jsou hodně). Jeho nejlepší kamarád byl vodník Aleš. Jednou Taran šel kolem Vltavy, avšak Aleše nenašel. Šel za Lasaem (to je kamarád, jehož druh není pojmenován). Byl nejchytřejší v Krumlově. Aleš byl ve Vltavě všdycky. Nikdy neodcházel. Taran s Lasaem hledali Aleše po celém Krumlově a na konci cesty se Taran Lasaeho zeptal: „Jakej druh si.“ Lasaem mu odpověděl: „Když si počkáš, tak se dočkáš.“ Jak šli dál, svalil se ze skály kámen. Taran kámen odvalil a šli domů.

Za týden šli Taran a Lasaem ven a propadli se. Taran spadl jako první, Lasaem jako druhý, Taran se rozplácl na zemi. Zvedl se a hned na něj spadl Lasaem. „Promiň,“ řekl Lasaem. Byly tam dveře. Lasaem je už chtěl otevřít, ale Taran už je vyrazil. Byly odemčené. Srazil tam hrocha, ten spadl do jámy. Taran se chytil větve, která tam vyrostla. Hroch to zkusil taky, ale neudržela ho. Taran vylezl nahoru za Lasaem. Pak se tam objevila Medúza. „Hele, nějaká skupina.“ řekla Medúza.

Taran a Medúza se pustily do boje a Lasaem si všiml klíče v Medúzíně kapse. Sebral ten klíč a odemkl dveře, kterých si všiml až teď. Byl v nich Aleš. Skočil po Medúze. Ta se divila, co Aleš dělá někde jinde než v těch dveřích. Taran Medúzu omráčil a běželi pryč.

Před nimi se objevily tři dveře. Otevřeli jedny dveře spadli do klouzačky. Pak se před nimi objevil nápis 6. 9. - 934. Šli do těch dveří. Honili je pralidé. Aleš, Lasaem a Taran utíkali zpátky nahoru.

Taran musel zastrašit psa.

Už byli u dveří.

Pak otevřeli druhé dveře.

Spadli do klouzačky jako poprvé, ale teď byla mnohem delší. Na konci cesty spadli na kameny.

Byly tam další dveře. Otevřeli je a objevilo se tam: 6.9.2024.

To už i Taran pochopil, že musí utíkat. Byli tam lidé, kteří měli divné předměty. Byly to pistole. Utíkali, co mohli. Běželi zase ke dveřím.

Otevřeli poslední dveře. Byli zpátky doma. Až na to, že byli dva kilometry od svého domova. Byli tam, kde je v současnosti krumlovský zimní stadion.

Běželi do centra města. Byla noc.

Aleš šel k Vltavě a skočil do ní. Taran s Lasaem šli do grafitového dolu. Taran šel do svého domu a Lasae se teleportoval.

Příští den šli tihle tři kamarádi do kovárny. Tam Taran pracoval.

Lasae šel učit děti všech druhů. Aleš šel lovit ryby. A takhle to šlo dál.

O víkendu spolu chodili ven a takhle žili, dokud neumřeli. Kdybych měl vyprávět o všech jejich dobrodružstvích, tak bych potřeboval další měsíc.

Tohle je už konec!

O Bílé paní

Antonie Korecká, 9 let

Sice bydlí na zámku, ale to nevadí. Tahle bílá paní není tolik bílá. Ona nosí i jiné barvy. A také si povídá s lidmi, a to každý den. Pokaždé se podívá ven a potom si obleče krásné šaty. Když si je obleče, jde do parku a s někým se pustí do řeči.

Cestou zpět píše svou knihu o Českém Krumlově. Přemýšlí o tom, kam půjde příště a co napíše do té knihy. Nají se, obuje si boty a vyrazí. Hodně dlouho píše a píše. Pořád se opravuje, a proto to trvá až do večera. Potom jde spát. Usne dost rychle. Pokaždé se jí zdá o krásném dni.

V pondělí nejdřív jde... potom letí... a je ve škole strašidel. Ona je už starší Bílá paní, proto je z ní paní učitelka. Učí 1. třídu, ale za ty roky už vystřídala spoustu tříd. Přejde zpět do zámku. Podle toho, co bylo ve škole, tak zase píše svou knihu o všem, co se dělo. Dá si večeři, umyje se, převlékne se a jde spát. Zdá se jí třeba o škole nebo o knížce. Pořád dokola a dokola.

V sobotu ráno vykřikla: „Hurá!“ Nejspíš probudila celý Český Krumlov, protože všichni lidé jeden po druhém vylézali a pokřikovali: „Kolik je hodin? Vůbec se nedá spát!“

Ale ona už seděla u stolu a jedla. Dnes se chtěla projít v lesa, proto už přemýšlela, co si vezme na sebe. Hned, co dojedla, běžela do šatníku: „Co si vezmu? Třeba tohle... a nebo prostě... nevím... ach jo.“

Vybrala si klobouk proti slunci a červené boty. Vykročila. Za chvíli už byla na Křižáku a potom hned do lesa. No a co tam dělala? Prostě psala. Psala o houbách, o borůvkách, bylinách, prostě o lese. Nejspíš jí to bavilo, protože se zasmála, spořádala několik malin a lehla si do trávy. Chvilí jenom koukala na nebe. Pak si vzpomněla, že je spousta hodin a že musí domů.

Utíkala zpět. Byla to rychlost. Pořád dál a dál. Věděla přesně, do jaké uličky míří a kde má zatočit, ani nemusela přemýšlet. I když se cizinci ptali na cestu, tak v běhu zvládala odpovídat a vůbec se při tom nenamáhalo. Potom zpomalila, vzlétla a ihned vletěla do otevřeného okna. Doma si sundala boty a klobouk padla na postel ani si nedala večeři. Uvnula a nechala si zdát o lese.

Konec.

Draci z Českého Krumlova

Štěpánka Vávrová, 9 let

Jednoho dne když ještě Krumlovští medvědi spali, a teprve svítalo nedaleko odsud v jedné jeskyni žili dva draci. Nebyli to jen tak ledajací draci. Byli to duchové ale, barevní duchové! Jmenovali se Antonie a Lucie. Antonie byla noční dračice. Byla tyrkysová, měla černé oči a modré šupiny. Ale Lucie byla trochu jiná. Lucie byla dračice dne. Měla růžovou barvu, červené šupiny a modré oči. No, a jak už jsem říkala, žili v jeskyni. Jednoho dne když se šli dračice proletět, uviděla je jedna čtvrtáčka Anežka, která pospíchala do školy. Najednou spatřila dva draky.

Když je uviděla, ztuhla jí krev v žilách a zůstala na ně civět. Pak když dračice nebyli vidět ani slyšet, Anežka běžela do třídy. Její den byl hrozný. Dostala trojku z matematiky a přišla domů pozdě. Celí den na draky jenom a jenom myslela. Mezitím dračice, letěli zpátky do jeskyně. „Tak, já zaletím pro něco na zub.“ Řekla dračice Antonie.

Lucie se na ní podívá a odpovídá „Dobře“. Antonie letěla podél řeky Vltavy, pro nějakou dobrotu. Jak tak letěla najednou, uviděla šedobílou vlčici. „To se mi jenom zdá!“ Ale pak po nějaké době ji zase uviděla. Sletěla k ní níž, a zeptala se. „Ahoj, já jsem dračice Antonie. Kdo jsi ty?“ Vlčice se zastavila a chvíli na ni koukala. „T-ty jsi drak!! No já jsem vlčice Julie. „Aha, já mám kamarádku Lucii. Chvíli si povídaly. „A jak jste se poznaly?“ Antonie se zamyslela. „My dvě, jsme se potkaly už jako malé. Protože nás rodiče opustily dřív, než jsme poprvé otevřely oči.“ Vlčice Julie vypadala vystrašeně. „T-to je m-mi líto.“ Julie se rozplakala, pak se zhluboka nadechla a začala povídat. „N-no já, když jsem byla, malá vlčice měla, jsem milé rodiče. Jednoho dne, když jsem, se probudila, uviděla jsem už jenom mrtvé tělo rodičů.“ Julie vypadala, že se zase rozbřečí. Ale, nakonec řekla: „Nakonec jsem se přistěhovala do jeskyně, na kraji lesa.“ Než se stačila Antonie na něco zeptat, vlčice už byla pryč.

Mezitím když Antonie doletěla do jejich jeskyně, Lucie se zeptala: „No, kde jsi? Celou dobu na tebe čekám!“ Antonie a Lucie si sedli ke stolu, a noční dračice všechno pověděla ze začátku až do konce. „A kde bydlíš?“ Zeptala se Lucie. „No..... myslím že říkala.... odstěhovala se do jeskyně na kraji lesa.“ Odpověděla Antonie. „Jak, tak povídáš, stihla jsem upéct dýňový koláč.“ „Jupí“ Pištěla Antonie.

Uběhl týden, a dračice se rozhodly, že půjdou navštívit vlčici Julii. Když doletěly do lesa, hned uviděly nádhernou jeskyni. Byla celá z kamene a rostly z ní zelené liány. Přinesly pro Julii dýňový koláč, jahodové víno a domácí sušenky, které upekla dračice Lucie. Zakleपालy. Chvíli čekaly. Nakonec jim otevřela vlčice Julie.

„Ahoj.“ Pozdravila je Julie. „Ahojky!“ Pozdravily ji dračice. Vevnitř si sedly ke stolu a povídaly si. Až došlo k tomu, že by si měla Lucie vytvořit pekárnu. „Kousek od mojí, jeskyně jsem viděla jednu opuštěnou pekárnu. Jestli chceš, zavedu tě tam, a můžeme si ji předělat. Teda jestli chceš.“ Pověděla jí Julie. „Ano, prosím!“ Lucie byla šťastná. Po dvou týdnech, byla pekárna hotová. Lucie si sedla k pultu, a čekala na prvního zákazníka.

Po chvíli, přišla mladá paní. Nejdříve se rozhlédla a pak prohlásila: „Dobrý, den chtěla bych jeden dýňový bochník a jahodové košíčky.“ „Tak, jo.“ Řekla si v duchu Lucie. „Bude to, dohromady 32 korun.“ Mladá paní zaplatila, vzala si nákup a odešla.

KONEC!

Živoneživec Českokrumlovský

Šimon Povolný, 10 let

Živoneživec je člověk s divným životem, který napůl žije a napůl nežije. Dříve žil v šatnách plaveckého bazénu. Tam přespával, hrál si a schovával se před lidmi, kteří tam vešli. Jenže pak začal plavecký bazén hořet. On to nevěděl. Za hodinu to zjistil. Rychle utekla, ale bylo pozdě. Oheň mu vzal 1 nohu, 1 ruku, 1 plíci, 1 oko, 1 ucho, půl mozku a srdce, takže i myšlení – prostě půlku těla.

Ale trošku smyslů mu zůstalo. Tak se z něj stal Živoneživec a přestěhoval se do zimního stadionu pod led. Divné bylo, že nezmrzl, přežil a pořád žije, protože dostal superschopnost z toho, jak napůl uhořel. A v létě bude stále přebývat v šatnách zimního stadionu.

Tma

Anežka Jančúchová, 9 let

Žije postava jménem Tma. Je zahalena v černém hávu. Má zářivě rudé oči. Zastaví se u každého domu v Českém Krumlově a vejde dovnitř. Vzkročí do dětského pokoje. V pokoji chodí pomalu sem a tam, dokud se dítě nevzbudí.

Když se vzbudí, tak se na něj tajemná postava upřeně dívá, dokud dítě opět oči nezavře alespoň na 5 minut. Jinak tato postava nezmizí.

Vili

Ema Trojanová, 9 let

Je či není v Českém Krumlově taková roztomilá bytost. Pomáhá lidem a dělá všem radost. Nosí růžovofialové šaty a hlavu má jako kůň. Jmenuje se Vili.

Jednoho dne šla Vili za jedním chlapečkem do pokojíčku. Chlapeček se jmenoval Honza. Honzíkovi byli tři roky. Přemýšlel, co je to za bytost.

Když chtěl o bytosti říci mamince ani to nestihl domyslet a Vili řekla: „Jsem Vili.“ Maminka to uslyšela a zeptala se Honzíka: „Kdo to tam mluví?“ Honzík řekl mamince, ať se jde podívat. Maminka nemohla a řekla: „Ted vařím, přijdu za chvíli.“ Když přišla uviděla bytost s šatičkami. „Kvůli čemu k nám přišla?“ ptala se maminka. Vili odpověděla: „Pomáhám lidem a tak jsem se jen přišla podívat.“ „A kde bydlíš?“ ptala se maminka dál. „Nikde“ odpověděla Vili.

Maminka Vili nabídla, že u nich může zůstat. „To je super“ vykřikli Honzík s Vili. Z ložnice se ozval tatínek, který nevěděl, o co jde. Všichni mu to vysvětlili. Tatínek se přidal: „Tak to je super!“

Puňka

Sofia Prylipko, 10 let

Ahoj, jsem Puňka a je mi 11 let. Narodila jsem se v Českém Krumlově. Straším děti, protože, když jsem byla malá, tak mě strčily a já jsem spadla k medvědům. Proto jsem zlá na všechny lidi. Je dobře, že mě lidi nevidí. Vidí mě jenom živočichové.

Jednoho dne jsem viděla, jak chtěl pán pomoci koťátku. Koťátko plakalo na stromě. Chtěla jsem mu také pomoci, a tak jsem šla a sundala ho ze stromu. Pán poděkoval. „Vy mě vidíte? Divila jsem se.“ „Ano“ odpověděl pán.

Od toho dne jsme žila zase jako člověk a nebyla jsem zlá.

Tajemství Českého Krumlova

Adam Pech, 10 let

Jednoho dne do Českého Krumlova přijela jedna krásná medvědice, jmenovala se Agáta, tady to stopneme. „Ahoj, jmenuji se Eda a jsem medvěd, žiju tady asi 5 let a konečně budu mít kamaráda,“ řekl jsem si. Agáta už šla do klece, ale já se jí bál oslovit. Agáta se ale vůbec nebála mne oslovit. Přišla ke mně, řekla mi: „Ahoj, jsem tady nová, řekneš mi prosím, kdy se tady dostává jídlo?“ Hned jsem jí řekl všechny informace.

Po týdnů v úterý v 10:00 večer. Dne 1. září roku 1787 se stala velká bolest pro Český Krumlov i pro Edu. Agáta zmizela, jediný, kdo jí mohl zachránit, je vlastně Eda. Ale je tu jeden háček, přece víme, jak by to dopadlo – hodně špatně, ale Eda se nevzdal. Šel si pro svou kamarádku.

Šel podle nosu, přes Třeboň a Jindřichův Hradec a také Rožmberk. Táhlo ho to furt na zámek nebo na hrad. Když šel v noci v lese, tak u stromu byla nějaká paní a řekla: „Vím, kam jdeš. Chceš zachránit svou kamarádku Agátu, vid’?“ Eda odpověděl: „Ano, chci, jakpak to víte?“

„Lítám na hradech a straším tam. A Eda, chceš dovést do Prahy?“, zeptala se.

„Ano, moc rád.“

Po cestě do Prahy viděli spoustu hezkých domů nebo hezkých hradů. Ale nejkrásnější byl Karlštejn. Když jsme přiletěli blíž, tak jsme viděli kopii svatováclavské koruny. Byl jsem rád, že jsem viděl Karlštejn. Pak jsem měl nápad, až najdu Agátu, tak bychom jí tu krásu mohli ukázat.

„Ano, máš velice dobrý nápad, tak letíme?“ řekla ta divná a hodná paní. Letěli jsme a letěli, když jsme byli v Praze, tak jsme viděli sochu Svatého Václava. Šli jsme po čuchu, tahalo to až do Pražského hradu.

„A Eda, chceš tam jít?“ a Eda řekl: „Ano, chci a moc.“

Eda tam vešel a uviděl Agátu. Běžel za ní a dal jí pusku. Bílá paní už tam nebyla. A Eda řekl: „Co budeme dělat?“

Agáta začala kouzlit, měla nějaký zelený amulet a řekla: „Bum, bum!“ Najednou jsme se ocitli na krumlovském zámku. A zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Smutek a tajuplné příběhy Českého Krumlova

Zora Mlčáková, 9 let

Před dávnými časy, když Český Krumlov byl jenom taková malá vesnička, žila byla mladá dívka. Jmenovala se Alexandra. Český Krumlov často napadávala jiná města. A protože v Krumlově bylo opravdu málo lidí, tak musely bojovat ženy a často i děti. Jednou při tom boji muž jménem Hanry, který chtěl opravdu hodně dobýt Český Krumlov, zabil jejího otce.

Alexandra propadla zoufalství, seskočila z koně, vzala svůj meč a probodla se s ním. Ale protože Alexandra byla nejlepší bojovnice, tak Český Krumlov sice pořád stál, ale přišel o spousty skvělých bojovníků jen kvůli ní. Všichni truchlící občané na ní byli našťvaní. A tak, když pochovávali své mrtvé, ji tam nechali.

Tak se stalo, protože nebyl nikdo, kdo by ji oplakal a pochoval, nebo alespoň si na ni v dobrém vzpomněl, tak nemohla její duše jít do posmrtného života. Aby splatila svůj dluh, musí dalších 10 tisíc let chránit Český Krumlov a lidi žijící v něm.

Čarodějnice ze zámku

Jana Placerová a Markéta Kyselová, 10 let

Byla jednou jedna chudá rodina. Dcera se jmenovala Katka a syn se jmenoval Lukáš. Miminko zatím nedostalo jméno, protože neznali žádné hezké jméno, které by se k němu hodilo (byla to holka).

Vyšli si do lesa na houby. Katka slyšela tajuplný hlas a rozběhla se za ním. Po chvíli běhu zjistila, že se ztratila. Hledala rodinu a našla jenom starou cestu. Na té staré cestě našla rozbitý kočár a v něm rozplakanou královnu. Katka se ptá královny, co byla uvnitř: „Dobrý den, proč pláčete? Vám se něco stalo?“

„Ty snad nevidíš? Rozbil se mi kočár a sama ho nespravím,“ řekla královna.

Katka na to: „Ano, tak to se omlouvám. Pokud dobře vidím, tak máte spadlé kolo a koně nevidím. Kde jsou koně?“ Královna: „Ne, nene, to je ten nejnovější kočár na pohon.“ Katka na to řekla: „Počkat, on existuje kočár na pohon? Já myslela, že nic takového neexistuje, viděla jsem to v novinách, ale myslela jsem, že je to nějaká fáma. Tak já vám pomůžu.“

Za nějaký čas je všechno, jak má být. „Mohla by jste mi taky nějak pomoci prosím?“ Královna říká: „Podle toho s čím?“ Katka odpovídá: „Nevíte, kde je můj domov? Moje rodina? Já jsem úplně ztracená a strašně se bojím!“ Rozbrečela se Katka.

Královna říká: „Děvče, řekneš mi, kde bydlíš? Jenom tak ti pomůžu.“ Katka říká: „No jestli si dobře vzpomínám, tak to je na vlakovém nádraží? Ano, tam to je.“ Královna říká: „Tak pojed' se mnou!“ Katka říká: „Tak dobře.“

Katka už nastupovala do kočáru a vyjížděli, když v tom najednou A JÉJE! Kočár se proměnil na velkou strašidelnou jezdící dýni a královna na čarodějnici s černou kočkou na rameni. Katka se zděsila a v duchu si řekla: „To musí být ta pověst, o které mi vyprávěla maminka. A sakra! Maminka o té pověsti říkala dost špatné věci. Maminka mi vyprávěla, že mě chytí, tak mě dají do komnaty, ze které se už nikdy nedostanu ven a budu jí muset uklízet do konce mého života. Achich ouvej, do čeho jsem se to zapletla, to ne, tohle fakt nechci, co budu dělat? Jsem úplně v koncích. Tak něco řeknu třeba tři, dva, jedna, teď!“ Katka říká: „Pardon, to byl omyl!“ Řekla a chtěla vyskočit za jízdy, ale čarodějnice jí chytla za mikinu a málem ji uškrtla zipem, ale nepovedlo se jí to.

Chcete slyšet pověst o té čarodějnici? Diváci: „Anóóó! Jóóó! Jasnéeé!“ Dobře, začínáme! Byla jednou jedna holčička. Jmenovala se Janička, měla kamarádku Markétku, která byla dost zlá. Byla tak zlá, že jí nikdo neměl rád. Ale na Janičku byla hodná, kamarádily se celý život. Když Janička a Markétka vyrostly a byly dospělé, tak se každá odstěhovala. Markétka se vdala za prince a Janička za Lukáše. Markétka bydlela na zámku a Janička v chalupě. Měly štěstí, že bydlely spolu ve stejném městě, a proto se často scházely a furt byly nejlepší kamarádky. Markétka už nebyla tak zlá. Ale potom se zjistilo, že Markétka dávala chudým dětem složitou práci a v ten jediný osudný den, kdy málem dala práci i Janičky dceři neboli Katce. Lidem z vesnice to začalo vadit, nahlásili to králi.

Král Petr tomu samozřejmě nevěřil, byla to přece jeho žena! Po chvíli přemlouvání tomu uvěřil a všichni jí společně zakleli. Od té doby je čarodějnici. Ale ona toho využila a převlékla se za krásnou, nejbohatší a smutnou královnu. Předtím byla královna, takže ji uměla dobře zahrát. Tak teď už zpátky k příběhu.

Jak čarodějnice zatáhla Katku dovnitř, do té obrovské jezdící dýně, tak se rozjela tak rychle, že i čarodějnice to nečekala. Za chvíli už byly ve městě a Katka se všude možně rozhlížela a v rohu svého oka zahlédla svůj domov. Říká: „Oh tam to je! Tam vidím svůj domov!“ Čarodějnice ale na to řekla něco opravdu ne moc hezkého pro Katku: „Ale miláčku, tam my nejedeme!“ Katka přemýšlela, jak se dostat do svého domu, ale nic ji nenapadlo.

Najednou kočár sám zatočil do jiný ulice, než byl ten Katčin domov. Katka na to: „Počkat, kam to jedeme???“ Čarodějnice Katce povídá: „Však jak jsem ti to říkala, Katy, jedeme do zámku v Českém Krumlově! Do mého domova! A do tvé komnaty. HUHAHAHA.“ Směje se čarodějnice.

„Vy bydlíte na zámku?“ Ptá se Katka. „Ne, ale klíče jsem si nechala. Dostanu se na zámek a do jedné komnaty se nechodí, byla moje. A pan král Petr ji nechce ani vidět.“ Řekla čarodějnice. Katka se zas snažila vyskočit, ale nepovedlo se. Po delší chvíli se o to chtěla pokusit znovu, už si myslela, že uteče, ale ZASE se jí to nepovedlo ☹ .

O chvíli později už byli na zámku Český Krumlov. Tiše se dostaly do jedné s komnat (komnata čarodějnice). Když už Katka vkročila do komnaty, cítila se divně. Říká: „Proč se cítím divně?“ Čarodějnice odpoví: „No to je asi normální, to se dělo všem.“ Katka se zděšeně ptá: „Počkat, tady byly i jiné děti?!“ Čarodějnice odpověděla: „Ano, ale všechny mi utekly, ty mi ale už neutečeš. Muhahahahaa.“ Když čarodějnice Katku zamykala v komnatě, říkala: „Do večera bude uvařeno a uklizeno! Jestli ne, nedostaneš večer žádné jídlo!“ Mezi tím, co Katka

tedy uklízela a vařila, snažila se najít únik. Po chvíli přemýšlení ji napadlo, že uteče v noci. Když se čarodějnice vrátila, tak už bylo uklizeno i uvařeno a Katka si dala suchý chleba s vodou. Už šli spát a Katka se snažila neusnout, ale chtěla vypadat, jako že spí. Když si čarodějnice všimla, že Katka spí (ale nespala), tak šla spát. V tom momentě, co čarodějnice odešla z té komnaty spát, Katka vstala a pokoušela se utéct. Koukla se ven z komnaty a nikdo tam nebyl. Katka se rozmýšlela, že uteče a také utekla. Chvíli v zámku bloudila, ale pak viděla krále Petra a všechno mu vyklopila (prozradila).

Král Petr se zděsil, že po tom, co lidé z vesnice a on sám jí zaklel, že pořád chce a bude zavírat děti do její komnaty. A rozhodl se, že ráno tam pošle strážce, aby tu čarodějnici odvedli a dali ji někam, aby už neobtěžovala lidi z vesnice. Katce řekl, ať jde se strážemi domů, že ji doprovodí, a že děkuje.

Katka tedy šla domů, trochu se bála, protože byla tma a šla s cizími lidmi, ale věděla, že se jí nic nestane ☺. Katky mamka neboli Janička plakala radostí, že znovu viděla svou dceru Katku. Další den ráno vzali čarodějnici někam pryč, aby neotravovala vesničany. Byla zamčená úplně nahoře ve věži, aby se už z ní nikdy nedostala a neobtěžovala lidi z vesnice. Čarodějnice dostávala chleba s vodou nebo chleba s mlékem. Čarodějnici to stačilo (nyla ráda, že vůbec něco dostane). Katka byla šťastná až do smrti.

ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC.

Gorkomorka

Natalie Nemethová, žákyně 6. třídy

Vytvořila jsem si strašidlo jménem Gorkomorka. Je celá šedivá, má čtyři ruce a žádné prsty. Místo nohou čtyři chapadla. Má tři oči, jedno oko zelené, druhé oko hnědé a třetí oko modré.

Na břiše vidíme díru. Jsou vidět orgány. Z pusy jí teče krev, protože žere lidi, kteří utíkají, zlobí atd. Gorkomorka ráda jí ostatním lidem orgány, moc jí chutnají. A protože jí chutnají, tak je jí každý den.

Z toho vyplývá, že je zlá, ale na svého kamaráda není, protože to je jediné strašidlo, co se s ní kamarádí.

Žije na Plášťovém mostě. Tam si našla toho kamaráda Cenivoda, pomáhá mu hlídat duše.

Vše z popisu Gorkomorky.

Mozkovouk

Eva Sojková, žákyně 6. třídy

Mozkovouk je příšera, která vypadá jako pavouk, ale místo hlavy má jen mozek. Má dlouhý trup, na kterém nosí barevné šaty.

Mozkovouk vypadá jako holka, ale je to kluk. Jeho obličej neobsahuje žádné oči, nos ani pusu.

Mozkovouk bydlí v klášterních sklepech, kam si odnáší své oběti. Mozkovouk loví lidi, kteří se toulají o půlnoci v Českém Krumlově. Své oběti uloví tak, že vyšplhá někam na vysokou budovu, skočí na něj a probodne mu srdce. Svou oběť pak omotá do pavučiny, odtáhne si jí do sklepa, a tam jí pak sní všechny orgány. Kosti si pak schová a lebky vystaví. Momentálně má přes tisíc obětí.

Lidocuc

Natálie Nabytá, žákyně 6. třídy

Jmenuje se Lidocuc a je mu 336 let. Každý den snídá, obědvá a večeří jen lidi, nic jiného mu totiž nechutná.

Lidocuc má jen 4 prsty a strašně dlouhé nehty, díky kterým je mu snadší ty osoby sežrat, takže si dejte na něj pozor!

Jeho obličej vypadá jako chobotnice, ale ve skutečnosti to tak není! Má dvě červené oči. Z pusy mu kape krev a nemá žádný nos. Je černobílý, takže vypadá jako z filmu. Je tlustý, akorát ruce má jako špejle.

Lidocuc nemá žádné kamarády, takže je úplně osamělý. Nejradši šplhá po domech. Žije v Českém Krumlově na Plášt'ovém mostě. Spí na zídce vedle sochy.

Salovma

Emma Šindelářová, žákyně 6. třídy

Moje strašidlo se jmenuje Salovma. Je velmi malá, celou pleť má nažloutlou, kromě nosu, ten má černý. Nemá žádné vlasy. Na hlavě má velký klobouk, který je trošku poškrábaný, její oči vypadají jako knoflíky, ale jsou to jenom velké bulvy.

V puse nemá skoro žádné zuby, jenom tak čtyři špičaté. Ruce a nohy má jenom dvě, stejně jako člověk. Na uších nosí obří náušnice.

Salovma bydlí v opuštěném obchodě. Přes den vždy láká lidi, aby šli do jejího opuštěného obchodu, aby je tam mohla sníst. Může být zlá i hodná, ale spíše zlá.

Nemá žádné kamarády a rodinu.

Strašidlo Bunivajs

Sára Gahutová, žákyně 6. třídy

Každý den snídá, obědvá a večeří jen lidi, nic jiného mu totiž nechutná. Vipadá jako dinopes, na zádech má špičáky, nemá normální nohy, protože má nohy s bruslema.

Mívá viplazlí jazyk a krvavé zuby, jeho oči vipadají jako Kraba ze Spongeboba.

Vyrostli mu dvě ruce, na tom tři prsty, je chytrý, taky jeho ocas je z malých čtverečků, na konci ocasu je kulička.

Rád plave nebo rozesmává lidi, když na ně zrovna nemá chuť, ale v noci, když má hlad, tak je našťvaný, někdy i zlí. Vždycky, kdy nikoho nenajde, tak řve a zevším hází, nemá rád nic jiného než jen vodu, protože v ní žije.

Nemá vždy stejnou barvu, je totiž všebarevní.

Kanální Pepík

Jonatán Broukal, 13 let

Pepík jednoho dne šel do večerky a koupil si svačinu. Není divu, je mu 57 let a je na ulici, a to už 12 let. Tak šel po ulici se svačinou a otevřel si kanál, šel domů. Bydlel totiž v centru kanalizací. Začal se plazit kanálem a v tom ho kousla do krku krysa. Byly to ani ne dvě minuty a zemřel na ztrátu krve.

Ale najednou se probudil a nebyl to už Pepík, byl to zařikávač krysy. Teď stahoval lidi do kanálů a posílal krysy, aby nakazili lidi, které tam zatáhnul, nebo kteří zabloudili do kanalizací. A snažil se zničit všechny továrny, které vyrábí jed na krysy. A také přímo nesnášel pop, takže se snažil infikovat všechny popové zpěváky.

Ale jednoho dne do jeho kanálu někdo hodil časopis o kapele Mirai a to jeho psychické zdraví velmi zranilo. Pepíkův stav byl špatný, když ještě k tomu tam spadl další leták o Markovi Ztraceném. To už Pepíkovo psychické a fyzické zdraví nezvládlo.

Tak usilovně přemýšlel a jediná věc, která ho napadla, bylo to, že posedne krysu a ta krysa posedne nějakého člověka. Ten člověk ale musí být speciální, musí mít nějakou spojitost s krysami. Třeba to, že ho v dětství nějaká hryzla nebo jí chovali doma. Nebo by musel být bezdomovec jako on a žít taky s krysami v kanalizaci.

O dva dny později, co posednul jednu z krysu, našel toho vyvoleného Honzíka, který byl taky bezdomovec, a který bydlel v kanalizaci. Tak si Pepík vzal jeho tělo a byl konečně fyzicky i psychicky v pořádku.

Nyní mohl znovu usilovat o infikování celého světa a o zničení všech továren vyrábějících jed na krysy. Měsíc nato už měl nakažených 6 567 356 lidí.

Vtom mu přímo na hlavu spadla autobiografická kniha o Michalu Davidovi a to ho téměř zabilo. Stal se z něj kryspop psychouš, který zabíjel lidi vždy, když se přiblížili ke kanalizaci nebo zašli večer do nějaké tmavé uličky, kde byl otevřený kanál. Honzík je Honzík, prostě je stáhl dolů a infikoval je. Nestačili na něj ani jednotky NCPD.

Nikdo, kdo ho od té doby spatřil, nepřežil. Ale říká se, že od té autobiografické knihy, která mu spadla na hlavu, má celou popálenou levou půlku hlavy.

Plášťáci

Veronika Hájková, 13 let

Jednou za každou zimu se naše rodina jde projít po Českém Krumlově. Díky jeho kouzelnému vzhledu vypadá nádherně. A pak se dojde na Plášťový most. I přes okouzlující výhled na celé město, je zde něco znepokojivého. Ta výška. Ta strašná výška, ke které by se za normálních okolností nikdo nepřiblížil, ale Krumlov lidi zhypnotizuje a vodí je blíže a blíže ke kraji. A pak jsou tu tací, které nic neokouzlí a k výškám jdou dobrovolně.

Když se koukám dopředu, vidím jen krásu, ale pak se podívám dolů. V ten moment se mi vždy zamotá hlava a ztrácím rovnováhu. V tu samou chvíli ve mě narůstá teplo hrůzou, ale najednou zachytím jak mi v celém těle nepříjemný a znepokojivý pocit zimy. Nebylo to sněhem nebo výškou. Ani to nebyla normální zima, bylo to, jakoby mnou někdo prošel. To, že je to pravda jsem si uvědomila teprve až když jsem zjistila, kolik lidí si zde vzalo svůj život. Byla jsem znepokojená. To ale brzy přešlo poté, co jsem si uvědomila, že jen tak někdo ducha tímto způsobem necítí, a že to má důvod. Teprve to mě znepokojilo.

Druhý den jsem se na Plášťový most vrátila po dlouhém přemlouvání sama sebe. Byla jsem nejistá a také sama. To mě na tom děsilo nejvíce. Vždy jsou tam lidi a hlavně v zimě. Tohle mě přesvědčilo, že ať to je jakákoliv duše nebo nadlidská věc, měla jsem tam s ní být. S prvním krokem na most jsem měla pocit, jako bych vcházela do jiné dimenze. Hned co jsem tam vešla, všechny mé obavy opadly, jako by mi spadl kámen ze srdce. Byla jsem sebevědomá a cítila jsem mnohem větší propojení s všemi přítomnými bytostmi. Cítila jsem je, věděla jsem, že tam jsou. A bylo jasné, že chtěli, abych o nich věděla. V tu chvíli jsem opět cítila tu podivnou zimu asi třikrát po sobě. Ale tentokrát jsem na to byla připravena. Byla jsem připravená na všechny možné věci a duchy, které by mi chtěli ublížit, či pomoci. Sedla jsem si na zem, zavřela oči a nechala jsem všechnu tu magii do mě vejít.

Netrvalo dlouho, než bylo cítit to pravé propojení. Otevřela jsem oči. Lekla jsem se takovým způsobem, že jsem málem přepadla přes zábradlí a stala se jednou z nich. Mé tvrzení se potvrdilo. Byli to duchové. Byla jich tam spousta. Nebyli strašidelní ani zlí. Byly to jen utrápené duše které si myslely, že po skoku budou volní, ale když tito lidé viděly jak tím trápily svou rodinu a blízké, žal je začal požírat ještě více. Byli uvěznění bez žádné cesty ven, tedy až do teď. Jen si potřebovali s někým promluvit, aby aspoň někdo věděl, jak je to mrzí. Poté, co si

řekli své omluvy, vznesli se jejich duše k nebi a až teď byli skutečně volní. Od té doby jsem tam žádného ducha neviděla.

Vodník ze mlýna

Kristýna Trousilová, 13 let

V jednom krásném malém městě uprostřed lesů stál starý mlýn, ve kterém žil Vodník Honza, který pomáhal chudým a nešťastným a škodil zlým a sobeckým lidem.

Jednoho dne, Když Honza seděl u okna a pozoroval tichý les, slyšel tichý pláč. Pláč byl smutný a zoufalý. Zamířil ke studánce, kde našel ženu, která pláče nad malým hrobem. Zemřelo její dítě, podlehlo těžké nemoci. Vodník se k ní přiblížil a řekl: „Neboj se milá paní, jsem Vodník Honza chci ti pomoci.“ Žena se na něj koukla s nadějí v očích.

Vodník se rozhodl, že jí zpátky vrátí tu radost, o kterou přišla. Vodník přičaroval kouzelnou ryбку, která měla moc splnit tři přání. Žena si přála zdraví pro sebe a pro svého muže dostatek jídla a vody. Hlavně si přála, aby se její milované dítě vrátilo zpět. Kouzelná ryбка jí všechna přání splnila. Brzy se jejich chalupa naplnila láskou a smíchem. Žena porodila krásnou hnědovlásku, tak jak si přála.

Vodník se vrátil zpátky do jeho mlýna v lesích a čeká, až bude moct zase nikomu pomoci. Vodník byl moc rád že pomohl tak milé ženě. A žena byla moc ráda že jí takhle pomohl. Vodníka už nikdy neviděla, ale věděla že Vodník je poblíž a hlídá ji a její rodinu.

Rosalia Rooseveltová - Příběh zlomených srdcí

Ondřej Válek, 14 let

Před dávnými lety v letech 1892 až 1914 žila slečna jménem Rosalia Rooseveltová. Nebyla to však jen obyčejná slečna. Byla potomkem místního čaroděje Dominika a upírky Alžběty, která dlouho žila v Rusku, kde se narodila.

Po svém otci zdělila schopnost orientace v temné magii. Po své matce zdělila neobyčejnou krásu ,ve které také spočívalo její poslání. Jejím posláním bylo okouzlit muže a začít s nimi randit, a přesně po jednom roce a jednom dni s nimi zajít na Křížovou horu, kde je poté má připravit o život. Toto poslání, nebo spíše tradici, musela dělat kvůli své matce, která ji též praktikovala.

Rosalia Rooseveltová se narodila 28.listopadu roku 1892 tady v Českém Krumlově. Svoji matku nikdy nepoznala. Její matka po porodu spáchala sebevraždu, protože nechtěla, aby zemřel Dominik. O Rosalii se tedy staral jen samotný Dominik. Ten jí jako malou učil zvládat moc čarodějky a učil jí pracovat s kouzly. V dospívajícím věku, nějak okolo patnáctého roku, ji začal učit a připravovat na její poslání, které měla začít vykonávat přesně, co jí padne osmnáct let. Po třech letech přípravy, když jí bylo 18 let, připravila o život prvního muže. Syna pekaře z vedlejšího města - Ivana. Až do dvaceti let připravila o život další 2 muže. Ve dvaceti letech, tedy v roce 1913, se vše změnilo.

To totiž poznala Jakuba Tesaře, místního tesaře. Seznámili se na začátku února 1913 během Krumlovské slavnosti a ihned si padli do oka. Bavili se spolu ze začátku jen kamarádsky. Později spolu začali randit. Měli se doopravdy rádi a Rosalia nechtěla Jakuba zabíjet. Řekla si: „Ne, kašlu na tuto tradici ,nezabiju ho.“

Jednoho večera se však probudila a viděla menší ohnivou kopuli, která jí řekla : „Musíš splnit svoji tradici, musíš jej zabít, i kdyby si ho milovala sebevíc, poslechni mě, dceruško moje.“ Rosalii ukápla slza a řekla: „To jsi ty, mami?“ a ohnivá kopule se rozplynula. V její hlavě pak už neznělo nic jiného než: „Musíš splnit tradici.“ Toto slyšela ještě hodně dlouho až do osudného dne.

Psal se 16.duben 1914. Jeden rok a jeden den od začátku vztahu mezi Jakubem a Rosaliou. Rosalia věděla, že musí splnit tradici, jinak se jí nespíš ta věta bude přehrávat do

konce života. Řekla proto Jakubovi: „Zlato, co kdybychom šli dnes večer na Křížovou horu?“ Jakub souhlasil. Čas ubýval rychle ale došlo k tomu. Padlo 21: 00 a partneři vyrazili.

Dost si užívali jak cestu, tak i rozhled na hvězdy. Nebo spíš jen Jakub si toto užíval. Rosalia si v kapse u šatů hlídala svůj kapesní nožík, kterým měla splnit svou tradici. Jakub stál za Rosálií, klekl si a pravil: „Rosalie otoč se.“ Rosalila se otočila a Jakub vytáhl z kapsy u kožichu krabičku s prstýnkem a zeptal se: „Rosalie Rooseveltová, vezmeš si mě?“ Rosalie řekla „ano“. Jakub se postavil a na ruku jí nasadil prsten. Rosalie ho objala a z kapsy si vytáhla nožík. Dala si ho z levé ruky do pravé a řekla: „Omlouvám se.“ A bodla jej nožíkem do zad. Poté ho pustila a Jakub šel k zemi mrtev.

Rosalie se oklepala, otřela si slzy a šla pryč. Šla po cestě zpět domů, a během cesty si řekla: „Co jsem to udělala?“ Popadla nožík a vrazila si ho do srdce, načež hned zemřela. Oba dva našli druhý den. Na Jakubovo místě byla postavena kaple, kterou můžete vidět když přijdete na Křížovou horu. A ano, ulice Rooseveltova je pojmenována podle Rosalie.

Démon v medvědím výběhu

Gabriela Valková, 14 let

Jak všichni víme, tak na českokrumlovském zámku žijí po dlouhá staletí krumlovští medvědi. Turisté si je fotí každý den. Jednou za čas se pan medvědář Míša rozhodne vzít turisty na prohlídku vnitřních prostor pro medvědy uvnitř zámku. A také do výběhu do blízkosti medvědů. Ti budou pouze za mříží. Mnoho lidí se přihlásilo včetně pana Vojtěcha.

Vojta si jeden den před prohlídkou něco sám doma zjišťoval o historii medvědů. Hledal dlouhou dobu a pak zjistil, že před 136 lety se v brlohu schovával démon. Démon medvědy někdy na krátkou chvíli očaroval. A ti se potom chovali nepředvídatelně.

Vojtu stále zajímalo, zda se tam ten démon pořád ukrývá. S radostí se těšil na následující den, kdy již měla být prohlídka.

Byl tajemný podzimní den plný mlhy. Vojta šel na sjednanou prohlídku. Prohlídka začínala v 16:00 a již se pomalu smrákalo. Vojta tam byl asi o 10 minut dříve. Pan medvědář Míša si zašel pro jídlo, aby je dal medvědům. Celá skupina sešla do vnitřních prostorů. Procházeli úzkými a vlhkými prostory. Pan medvědář vyprávěl o způsobu života medvědů. Kolik snědí jídla a pití. A také o tom, jaká je zdravotní péče o medvědy náročná. Až došli dolů k těsné blízkosti medvědů.

Vojta si stoupl k těsné blízkosti mříží. Aby dobře na medvědy viděl. Najednou jeden z medvědů vystrčil trochu hlavu skrze mříže a najednou se to stalo. Vojta si všimnul, jeho krvavě rudých očí. Vojta mrknul! Medvěd mrknul! Vojta se znovu podíval na medvěda a? A nic! Medvěd měl oči úplně normální.

Po nějaké době už skončila prohlídka a turisté pomalu odcházeli, kromě Vojty který se šel zeptat pana medvědáře Míši ještě na pár otázek. Nejvíce ho zajímalo, zda démon stále obývá hradní příkop. Medvědář řekl nahlas: „Já si stále myslím, že tam ten démon je!“ Vojta se zalekl, poděkoval a pomalu odcházel.

Hlavou se mu vířily myšlenky o tom, zda to, co viděl, bylo skutečné či ne. Ale to už teď nikdo neví.

Tajemné bytosti českokrumlovské

Natálie Bednářová, 13 let

NÁPADY zvláštní je že...

Před sto lety bylo v našem světě všechno v pořádku. Naše dny naplnil blahobyť a mír. Všechny čtyři národy: vody, ohně, země a vzduchu měli své stvořitele kteří žili ve vzájemné harmonii a souladu. Všem se dostalo velkého respektu. Stvořitelé obdařeni silou ovládající živly používali velké úcty.

Strážce byla jediná osoba mezi těmito čtyřmi stvořiteli kdo dokázal vládnout všem čtyřem živlům. Byl jediný kdo uměl komunikovat se světem duchů. S pomocí duchů udržoval strážce svět v bezpečí a v rovnováze, ale po obřadu na posvátném místě jménem Krumlov, kde se narodili všichni strážci, náhle zemřel.....

Mezi strážci je obvyklá tradice a to taková, že po každé ztrátě se narodí nový strážce z jiného národa živlu. A ačkoliv jde cyklus vždy správně, tak měl další strážce být z národa vzduchu, ale z nějakého důvodu po narození zemřel. Náš svět se ocitl v chaosu a v nepořádku. Hlavní stvořitelé neustále vymýšleli jak tuto hrozbu vyřešit, ale neúspěšně a vzápětí toho zmatku se objevila hrozba, hrozba která otřásla celým světem. Do Krumlova zavítali dávno nevítaní hosté, zvaní démoni. Démoni tedy pradávna monstra, dříve patřily mezi největšími hrozbami celého světa a zahalili svět temnotou, avšak ze světa v chaosu se narodilo dítě, dítě které bylo předurčeno svého protivníka uzavřít do světa duchů, kde je bezmocný a slabý a nastolit ve světě novou rovnováhu s novým světem v míru. A podle rčení se tak i stalo, dítě využilo všechny čtyři základní živly a vytvořilo zcela novou sílu, která byla pojmenována jako pátá síla, která znázorňovala sebe samou. Pátá síla znázorňovala most mezi světlem a temnotou, živly a černou magií, světem duchů a světem lidí, schopnost která uvěznila demony v říši duchů a vytvořila zcela nový svět.... Ta schopnost se předávala z generace, ale po smrti strážce se schopnost navždy ztratila a první strážce jako bůh pentagramu byl zapomenut.... A démoni získali opět svobodu na svět....

Mé jméno je Mika a společně s mým bratrem Samuelem jsme z malé vesničky kousek od Krumlova, patříme pod stvořitele vody, ale prakticky našim hlavním pánem je král démonů, tedy Zenaku. Zenaku král démonů usedl na trůn ještě předtím, než jsem se narodila, protože po smrti posledního strážce se jejich generace protrhla a to znamenalo most pro uvězněné demony do našeho světa. Po jejich návratu vnikli do Krumlova a vytvořili stejnou katastrofu jako před sto lety před prvním strážcem, jenže v tomto světě už žádný strážce neexistoval a demony neměl kdo zastavit proto tedy Zenaku usedl na trůn jako nový vládce Krumlova a vytvořil zcela nový svět s novými druhy obyvatelstva, od stvoření nového světa a korunování Zenaku jako nového krále je náš svět v temnotě a v neprospěchu, do kterého jsem se bohužel narodila i já... Zenaku nařizuje svým démonům dobytí všech zemí, aby mohl rozšířit území a najít skryté vládce kteří získali živelnou schopnost od svých stvořitelů a utekli před ním, protože od nich čerpá jejich živelnou schopnost díky které udržuje své území pod kontrolou. Zenaku zabil všechny stvořitele a většinu následníků živelů, pouze ty poštěštění mu utekli a mezi ně patří i můj bratr. Můj bratr Samuel je dosud posledním vládcem vody, ale svou moc musí skrývat, aby ochránil mě a naši vesnici, ale samozřejmě sám sebe. Ve vývoji živelných schopností se řadí křídla, rohy a prastarý živelný symbol který je velmi vzácný. Když se učíte ovládat svůj rodný živel musíte nejprve ovládnout techniku křídel, později u těch lepších, techniku rohů a živelný symbol ovládnou, opravdu jen ti nejlepší. Jelikož můj bratr neměl a nemá k dispozici živelného mistra vody, tak se vše učil sám, dokázal ovládnout techniku křídel, ale ostatní se mu zatím nedaří. V jiném světě vytvořeném díky Zenaku se mezi námi začaly objevovat i nové druhy, například démoni, upíři, vlkodlaci, čarodějnice, monstra, všechny druhy které nespádají pod živelné schopnosti. Zbylí lidé z národů živelů jako já a bratr byli z Krumlova vyhnáni nebo uvězněni, následníci a stvořitelé však byli popraveni, ale někdy si říkám jestli by nebylo lepší být radši tam nahoře mezi bývalými strážci a vládci, než mezi demony a zlými lidmi. Naši rodiče zemřeli když mi bylo 5 let, stalo se to v den kdy démoní král vnikl do našeho domu a přikázal mamince a tatínkovi, aby jim vydali svou živelnou schopnost, protože oba byli vyvolení vládci vody. Otec se nás snažil zachránit, ale před očima nám ho zabili, maminka prosila ať nechají nás a odvedou si ji, tvrdila že žádné živelné schopnosti nemáme, což byla lež. Pamatuji si, že poslední slova která mi maminka řekla, byla: „, Jsi důležitější, než si myslíš, vždy se drž svého bratra a nikdy ho nepusť za ruku,“ tento hlas jsem ten den slyšela naposledy. Z našeho domu jsme byli vyhozeni a museli jsme odejít do blízké vesnice kousek od Krumlova která byla v katastrofálním stavu, ale my s bratrem jsme ji opět vrátili trochu světla, od toho dne jsem našeho krále začala nenávidět, přísahala jsem, že to budu jednou já, kdo ho sesadí z trůnu, ale bez živelných schopností a podpory od ostatních jsem na to mohla zapomenout. Zvláštní, ale je to,

že i když nemám žádnou živelnou schopnost, tak přeci jenom mám něco speciálního, co se tak často nevidí. Už od mala jsem trpěla nemocí zvanou Heterochromie, nemoc která způsobuje, že každé oko má jinou barvu. Mé pravé oko má světle oceánovou barvu, ale levé má neuvěřitelnou barvu, barvu u které je procentní šance ji vůbec získat a to je zlatá. Když rodiče zjistili, že mé levé oko je zlaté chtěli mě vzít k lékaři, aby vysvětlil, tak neobvyklý případ, ale tehdy na cestě je zastavil muž v bílém plášti a něco rodičům pověděl. Byla jsem malá a ospalá, takže jsem konverzaci mezi mužem a mými rodiči neposlouchala, ale z nějakého důvodu po jejich konverzaci mě vzali zase zpátky domů, jako kdyby se nic nestalo. Od té doby rodiče přestali řešit mou vadu, pouze mi dali pásku přes zlaté oko a řekli ať ho nikomu kromě bratrovi neukazuje, že by to mohlo být nebezpečné. Mou vadu začali to brát jako normální věc, ale vždy mi vrtalo hlavou co jim muž v bílém plášti řekl a proč ho vůbec poslechli. Já a můj bratr jsme pro tuhle vesnici jako dva spasitelé, bratr vesnici zařizuje dřevo a lékařskou pomoc, jelikož náš otec byl doktor a bratra to vždy zajímalo, takže ho otec učil pár základních potřeb a já pro vesnici zařizuji jídlo a pořádek, ale pořád se mi zdá, že toho dělám málo. Narozdíl od bratra který pro tuhle vesnici obětoval vše jsem já úplně bezmocná.

„Miko!” ozval se bratrův hlas.

„Ano? Potřebuješ něco?” ozvala jsem se nazpět.

„Mohla bys mi přinést džbán vody, prosím?” zeptal se.

„Jistě!” odpověděla jsem a naplnila džbán vody ze studánky.

„Už běžím bratře,” zvolala jsem a dávala si při tom pozor na cestu, protože jsem docela dosti nemotorná.

„Děkuji, Miko,” řekl a nalil do sebe celý džbán vody a prohlásil: „Zbývá už jen pár stromů a se sekáním dřeva budeme moci skončit, připravila bys mi večeři, prosím?” požádal.

„Jistě,” řekla jsem, jemně se usmála a opustila bratrovu přítomnost. Upřímně je mi bratra líto místo toho, aby si chvíli odpočinul a dal si šálek horkého čaje, tak celé dny běhá po lese a seká stromy. Je ten kluk vůbec normální? Ne není, ale nedovedu si představit ho tu nemít. Na výběr z jídla moc nemáme, protože král démonů svou černou magií zničil veškerou naši půdu, a ne jenom naši, ale i všem ostatním. Proto jsme rádi za každý kousek čerstvé zeleniny a ovoce. Náš život se zdá být vcelku nudný a chudý, ale když nejste vyvolený, tak co vám jiného zbude? Sledujete ten úžasný západ slunce a říkáte si co jste udělali špatně, že vás bůh takto usoudil?

„Jsem doma! Můžeme jít jíst?“ zeptal se bratrův hlas.

„Samozřejmě, jídlo už je připraveno,“ odpověděla jsem a čekala na bratra u stolu.

„To vypadá náramně dobře, děkuji za jídlo,“ poděkoval a pustil se do jídla. Bratr byl vždy velký jedlík, pamatuji si, že si s tátou dávali soutěž o to kdo sní víc knedlíků, ale to je teď všechno pryč. Prakticky každá vzpomínka, která se mi o rodičích vybaví mě donutí vehnat slzy do očí, ale bylo mi blbý brečet před bratrem, který toho musí snášet ještě více než já, ale mé slzy se v očích neudrželi. Cítila jsem, jak mi pomalu přechází mráz po zádech a jak se mi začínají koulet slzy po tvářích. Pomalu jsem sklopila hlavu, aby bratr nepoznal, že roním slzy, ale marně.

„Miko? Co se děje... proč pláčeš?“ zeptal se a přestal jíst..

„To nic,“ zakňourala jsem a rozbřečela se ještě víc. Bratr se kvůli mně zvedl a šel mě obejmout, jenom proto, že jsem moc slabá a nedokážu být silná jako on.

„Pověz, co se děje?“ zeptal se a starostlivým pohledem se na mě podíval.

„J-já si přijdu naprosto zbytečná, mám pocit, že ti pouze překážím. Mám pocit, že takhle bychom žít neměli, proč se nám tohle všechno děje? Co jsme udělali, tak hrozného?“ fňukala jsem a sevřela se do bratrovo obětí. Ten mě posadil na zem a držel mě, jeho obětí mi dodávalo menší útěchu, ale stejně to pořád bolelo. Cítila jsem, jak mi na kus mého oblečení začali kapat drobné kapky, myslela jsem si, že je to zase ta díra, kterou máme na stropu, už od doby, kdy jsme sem přestěhovali, ale díra to nebyla, byl to Samuel. Nikdy od smrti rodičů jsem bratra neviděla brečet, nejspíš to celou tu dobu musel držet v sobě, ale proč jsem z toho vlastně překvapená? Vždyť má větší důvod brečet než já.

„Já vím, že je to pro tebe těžké Miko, protože pro mě to také není jednoduché, ale pamatuj na matčina slova, dokud jsme společně jsme v bezpečí, a to mi věř, že já tě jen tak nepustím,“ řekl a jemně se na mě usmál.

Tu pozitivitu na mém bratrovi jsem měla vždy nejraději, a proto jsem také ráda, že dnes mohu spát v jeho teplých náručích, které mi dodávají, alespoň trochu tepla.... Chladný měsíc mi svítil do tváře a nedal mi spát, cítila jsem jeho chlad a temnou energii, ale zároveň jsem věděla, že za temnotou se skrývá světlo, které pouze čeká, než bude moci osvítit krajinu. A tak je to i s naším světem jenom, že král démonů světlu zabraňuje svítit a tím narušuje celou zemskou rovnováhu, proto lidé jako my jsme také velice často smutný a nespokojený, ale myslím si, že nejvíce nespokojený člověk jsem já sama. Pořád musím myslet na to jak jsme ten den motali s

maminkou věnečky na trh a bratr s otcem se cpali houskovými knedlíky, byl to zcela úžasný den který se změnil v katastrofu, jenom kdybych mohla alespoň změnit jednu část která se ten stala, byla bych dnes určitě na jiném místě nebo ne....? Pomyslela jsem si a nechala svá víčka odpočívat....

„Miko!! Okamžitě vstaň!” rozkřikl se bratrův hlas a po něm následovali výkřiky z venku.

„Co se stalo?” zeptala jsem se bratra a zakryla si rukou tvář, aby mi slunce nesvítlo do tváře a pozorovala s nervozitou jeho vyděšený výraz.

„Napadl nás démon, sbal si všechny věci a odvěť odsud všechny vesničany, já se o to postarám,” prohlásil a začal se připravovat.

„ Cože démon?! Ale vždyť zde nikdy žádný démon nebyl?! A jsi padlý na hlavu? Nemůžeš bojovat s démonem! Co když tě odvedou za to, že máš živelnou schopnost vody! Nebo hůř co když tě ten démon zabije?! Nemohu ke všemu přijít ještě o tebe,” odporovala jsem a podívala se z okna na křičící dav.

„Ti lidé mě potřebují, mou povinností je tuto vesnici jako její vůdce chránit,” prohlásil a vyběhl z domu. Okamžitě jsem bratra začala pronásledovat a do hlavy se mi začali uchýlit nejhorší myšlenky a pocity. Když jsem bratra konečně doběhla přede námi stála obří démonka s děleným obličejem smutku a radosti a ke všemu zlému měla osm rukou místo dvou. Vypadala jako nějaký maskot a byla třikrát větší než já, polkla jsem a podívala se na muže který stál před bratrem a tasil na démonku svůj meč. Co to sakra dělá?! Copak neví, co je ta stvůra zač?! naskočily mi myšlenky v hlavě. Démonka muže nebrala za žádnou překážku, a proto jedním pohybem mu před námi uřízla hlavu.

„Pane bože!” vykřikla jsem a zacpala si pusou.

Démonka se na mě podívala a hodlala zaútočit, ale bratr stihl aktivovat svou proměnu a s pomocí jeho mohutných křídel démonku ode mě odstrčil. Bylo jasné, že mezi nimi dojde k boji který, ale pravděpodobně nedopadne vůbec dobře. Bratr sice trénoval schopnost přeměn vládců živelů, ale nejsem si jistá, jestli je na tohle připravený. Pomalu jsem se posunula dozadu a čekala co se bude dít dál, bratr a démonka mezi sebou udržovali naprosté napětí a bylo pouze otázkou času, než někdo z nich zaútočí.

„Odved’ odsud všechny pryč, doved’ je na konec pramene skalní zátoky a tam na mě počkejte,” přikázal mi šeptem a odvrátil znak vedle. Démonka to samozřejmě ihned

poznamenala a snažila se na mě zaútočit, bratr ji však zkřížil cestu a mezi nimi začal opravdový boj, boj na život a na smrt. Běžela jsem co to nejrychleji šlo abych dohnala vesničany, kteří už se dávno rozprchli, ale moje nohy mě nechtěli poslouchat, moje srdce mi přikazovalo, ať se k bratrovi vrátím, ale hlava tvrdila opak. Co mám jenom dělat, zamyslela jsem se a vyhlížela jsem pramen skalní zátoky, našťěstí jsem ho už měla na očích. Přestala jsem poslouchat lenost mých nohou, a ještě rychleji jsem se rozběhla. A konečně jsem sem dorazila....

„Slečno Miko kde je váš bratr?“ zeptala se madam Rosenová z vedlejšího domu kousek od nás.

„Zdržel se, ale jsem si jistá, že dorazí hned, jak bude moci, to vám slibuji,“ odpověděla jsem a povzbudivě se usmála i když mi do smíchu nebylo.

„Dobrá a co teď budeme dělat?“ zeptala se důrazně.

„Jelikož toto místo je pro nás nejvíce bezpečné a máme tu tajnou skrýš se zásobami, tak se schováme zde a budeme vyčkávat na dobré zprávy,“ odpověděla jsem a vedla skupinku vesničanů do malého příbytku za vodopády.

„Je zde mnoho jídla, tak si kdyžtak doplňte zásoby,“ pronesla jsem a přehrabovala pytle s jídlem, ale v tu chvíli mě něco jemně zatáhlo za můj zapletený a když jsem se otočila, tak přede mnou stála nejmladší členka naší vesnice a utírala si slzy do svých rukávů.

„Slečno,“ zafňukala, „myslíte si, že to váš bratr přežije?“ zeptala se drobným hláskem se smutným výrazem ve tváři.

„Ale, ale ty bys neměla plakat, však se ti nic nestalo nebo snad ano?“ zeptala jsem se a dojatě se usmála.

„Proč se smějete a nepláčete? To vám snad na vašem bratrovi nezáleží?“ zeptala se a bylo vidět, že je zmatená.

„Ne to ne, jenom si myslím, že by nás nechtěl vidět smutné a uplakané, myslím si, že by sis spíše přál nás vidět odhodlané tuto situaci zvládnout a šťastné za to, že máme takového hrdinu jako je on. Proto není čas na smutek má malá, hlavně ne pro tebe, ano? Můj bratr je silný, věřím že to zvládne a teď si jdi dát něco k snědku,“ objala jsem ji a otřela ji slzy z červených tváří.

„Ano slečno Miko,“ usmála se a utekla. Přála bych si také mým slovům věřit, ale u mě to tak lehké není a nemohu si dovolit říct malému dítěti, že můj bratr riskuje na život a na smrt,

to by ode mě bylo nezdvorné, ale nezbyvá mi nic jiného, než očekávat dobré zprávy a i když mi srdce radí něco jiného, než hlava, tak si stejně nemůžu dovolit je tu nechat samotný, ani na pět minut. Musím chránit vesnici stejně, jako jí chrání můj bratr, ale můj bratr právě teď bojuje o svůj holi život a já tu sedím na zemi a koukám do prázdna jako úplná nicka....

DALŠÍ DEN...

„Slečno Miko! Slečno Miko! Vzbud'te se, něco lítá nad lesy!“ probudil mě hlas madam Rosenové.

„Mmm... O čem to mluvíte? Měli jste všichni zůstat v jeskyni dokud nedorazí nějaké zprávy,“ rozespale jsem se na ni podívala a rozzlobila se.

„To jsme také udělali, ale najednou vodopád přes které proniká světlo zahalila tma a později silný vítr, bylo to jako kdyby tu něco přistálo a poté zase odletělo.

V hlavě mě napadla jediné slovo o kterém se v dávných dobách také pravili legendy, „drak.“

„Co to bylo slečno Miko?“ zeptala se.

„Mám jednu teorii, ale musím si ji ověřit, mohla byste prosím madam Rosenová to tu na chvíli zaskočít za mě? Musím zjistit jaký je stav mého bratra,“ poprosila jsem a rozběhla se na cestu.

„Na mě se můžete spolehnout,“ zvolala.

Běžela jsem ještě rychleji, než předtím a přemýšlela co by to mohlo být za létající monstrum. Když jsem dorazila do vesnice, tak celá vesnice hořela. Byla v plamenech a v popelu, nade domy byli rozpadlé stromy hořeli a ve vzduchu lítal popel. Chytla jsem se za hrud' a rozběhla se k hlavnímu náměstí, když jsem dorazila, zastavil se mi dech. Přede mnou stála démonka která se vysmívala mému bratrovi, který přede ní ležel bez vědomí.

„Samueli!“ zařvala jsem a neuvědomila si situaci.

Démonka se na mě otočila a vytasila své drápy z rukou a zamířila mým směrem. V tu chvíli se nade mnou objevil obří stín, který mě schoval před slunečním světlem. Když jsem zvedla hlavu a podívala se co mě zastínilo, nevěřila jsem svým očím. Nade mnou letěl obří drak s lidským tělem, který se pomalu snášel našim směrem. Démonka i já jsme přestali věnovat pozornost navzájem a začali ji věnovat drakovi, bylo vidět, že démonka pocítovala strach. Když

drak přistál ukázalo se, že to nebude úplně drak z pohádek, byl to muž s mohutnými křídly s barvou slunce, s pramínky vlasů, které připomínaly zlato a s očima připomínající mi milion světlušek. Muž se zlatými křídly se otočil mým směrem a upřímným pohledem se na mě usmál, připadalo mi to jako kdyby mi chtěl prokázat, že už jsme s bratrem v bezpečí a moje hlava a srdce mi říkali, ať mu věřím, ale mé podvědomí mi říkalo opak. Zůstala jsem stát na místě a čekala co se stane dál, démonka však tuto situaci vzala z jiného pohledu a zaútočila na muže se zlatými křídly, ten ale pouze uhnul a se zavřenýma očima odporoval jejím útokům. Využila jsem situace, že démonka má teď jinou pozornost a rozběhla jsem k bratrovi, prozkoumat jaké má zranění a jak na tom je. Zároveň jsem spolu s bratrem v náručí sledovala boj mezi mužem a démonkou, jeho pohyby byly neuvěřitelné, bylo to jako kdyby tančil a pouze si užíval zábavu. Byl to fantastický pohled, ale zároveň naháněl hrůzu, představa být v takovém boji byla děsivá, ale pro muže to vypadalo jako úplná hračka. Zdálo se, že démonka se ocitla ve špatné situaci, jelikož vypadala vyčerpaně, muž této situace využil s díky své zářivé síle ji usekl hlavu. Démonka se začala měnit v prach a po chvíli zmizela, muž si otřel z rukávu nečistotu a podíval se naším směrem. V tu chvíli mi došlo, že vlastně vůbec nevím, kdo to je a zda je to můj přítel či nepřítel. Nepohnula jsem se ani na krok a držela přímý oční kontakt s mužem, ten si srovnal své sako a zamířil mým směrem. V tu chvíli se mi rozbušilo srdce a zavřela jsem oči a čekala na nejhorší. Muž si, ale poklekl a jemně mě pohladil po tváři. Otevřela jsem oči a nahodila nechápavý výraz, nikdy jsem kromě bratra od nikoho necítila takovou laskavost, bez pomýšlení na to, co se teď právě stalo se mi po tvářích začínali koulet slzy.

„Proč pláčeš? Vždyť jsem ti snad neublížil nebo ano?“ promluvil a nechápavým pohledem se na mě podíval.

Nevěděla jsem co říct, jako kdyby mi došla má slovní zásoba. Pouze jsem hleděla mužovi do očí s hledala tu laskavost, kterou před chvílí udělal.

„Nemusíš se mě bát, klidně se ti rád představím,“ nabídl, jemně se usmál a překračoval: „Takže mé jméno zní Amor Exeliendus, jsem vládce Slunce neboli vlastně původně vládce ohně, ale vytvořil jsem schopnost ovládat slunce a jsem ze živelné akademie v jménem Čarodol a rád tě poznávám,“ představil se a nahodil ještě větší úsměv.

Chtěla jsem mu odpovědět na jeho první otázku, ale najednou ze mě vypadlo něco úplně jiného...

„Děkuji...“ zašeptala jsem a sklonila hlavu.

„Co prosím? Neslyšel jsem tě jasně, omlouvám se,“ řekl a spojil si ruce.

„Děkuji,“ zvýšila jsem hlas a rozbřečela se ještě víc.

„Ne to ne to mi nemusíš děkovat, teď se akorát podívám na tvého bratra a počkáme, než se probudí a už neplakej všechno je v pořádku,“ povzbudil mě a podíval se na bratrovo zranění které měl těsně u spánku.

„Jak je na tom?“ zeptala jsem se tiše.

„Hned bude jako dřív jenom musím něco udělat, aby se tak stalo, dovolíš?“ zeptal se.

„Ano hlavně mu prosím pomozte,“ prosil jsem a utřela si slzy do rukávu.

„Radši si zavři oči, teď to tu osvětlíme,“ varoval mě a vytvořil nad bratrovo hlavou malý sluneční kruh který začal hodně zářit. Zakryla jsem si rukou část obličeje, ale byla jsem moc fascinována a překvapená na to abych si obličej zakryla celý. Bratrovo rána se začala hojit a po chvíli zcela zmizela. Překvapeně jsem se podívala na Amora který se pouze jemně usmál. Najednou jsem uslyšela hluboký nádech, který mi potvrdil, že Samuel je v pořádku. Společně s Amorem jsme mu pomohli si sednout a čekali, než se vykašle.

„Ještě jednou vám moc děkuji,“ řekla jsem a jemně se usmála.

Amor překvapeně vytáhl obočí a pronesl: „Měla bys ses smát častěji úsměv ti moc sluší,“ pronesl a já celá zrudla.

„Děkuji...“ pronesla jsem a začala se věnovat bratrovi který pomalu, ale jistě do kašlával.

„M-miko? C-co tady děláš? Neměla jsi být s vesničany?“ vykoktal ze sebe.

„Oni jsou v pořádku, ale kdo není v pořádku jsi ty mladý muži a mimochodem zasloužil bych si také vaše představení nebo ne?“ poznamenal Amor.

„Kdo to je?“ zeptal se Samuel a ostře si ho prohlížel.

„Samueli představ se s našim zachráncem, on je ten kdo zabil démonku a mohli nám i vesnici,“ odpověděla jsem na bratrovu otázku a usmála se na Amor který mě následoval.

„Já jsem selhal?“ zeptal se smutně Samuel a řekl: „Omlouvám se sestřičko nedokázal jsem obránit tebe, vesnici ani sebe,“ pronesl se smutkem.

„Takže Samuel ano? Mladý muži do tvého omdlení jsem sledoval tvůj souboj proti démonce s nemůžu říct, že jsi dokonalý, ale dojem jsi rozhodně předvedl, máš nějakého mistra?“ zeptal se.

„Ne trénuje sám a proč jste mi nepomohl dříve?“ zeptal se Samuel.

„Působivé.... No nepomohl jsem ti, protože jsem od prvního pohledu na tebe viděl zvláštní, ale působivý talent, který mi říkal, ať zatím nezasahuji, proto jsem se rozhodl tě nejdříve pozorovat a pak konat. Nechal jsem tě chvíli samotného a šel prozkoumat, zda tu nejsou jiní démoni a když jsem se vrátil tak už tam stála tvá sestra a dívala se démonce tváří tvář. Teprve poté jsem zasáhl,“ odpověděl.

„Promiňte a co jste to mluvil o té akademii a o vaší schopnosti?“ přerušila jsem jejich konverzaci.

„Ó ano na to jsem zapomněl, s mým se zeptat nejdříve zeptat Vás a pak vám odpovím já? Souhlasíte?“ zeptal se

„Jenom proto, že jste zachránil moji sestru a naši vesnici,“ odpověděl nedůvěřivě Samuel.

„Samueli!“ pokárala jsem ho a začala si připravovat větu.

„Takže mé jméno je Mika Lexová a tohle je můj bratr Samuel, patříme neboli patřili jsme pod národ vody. Žili jsme šťastný život s našimi rodiči, dokud démoni král nevníkl do našeho domu a nevyhrožoval nám, že pokud mu naši rodiče nevydají jejich živelné schopnosti, tak zemřou. Otec se nás snažil ochránit, ale před očima nám ho zabili, matka tajila, že jsem ani jeden nezdědili živelnou schopnost, což byla lež, protože Samuel ji zdědil.“

„A ty ne?“ přerušil mě.

„Ne, já jsem se narodila bez živelné schopnosti, ale teď zpátky k ději. Po přesvědčení matku odvedl a od té doby jsme ji neviděli, byli jsme demony vyhnáni z našeho domu a když jsme cestovali, tak jsme našli tuto vesnici s dali jsme ji nový začátek. Žijeme zde už 7 let, Samuelovi je 16 a stará se zde o živobytí a lékařskou pomoc a mě je 14 a obstarávám jídlo a dobytek, teď je řada na vás, Amore,“ odpověděla jsem a nasadila přímý pohled.

„To mě moc mrzí,“ řekl a chytl mě za ruku a pronesl: „Ale dokud jsem tady já tak už se vám nic nestane! To slibuji,“ odprísáhl a usmál se.

Tahle slova byla tak teplá, připomínala mi sluneční paprsky u svítání slunce, které vždy hráli nejvíc. Byl to úžasný pocit.

„Děkujeme,” poděkoval tiše Samuel.

„Ale, ale kdepak se to bere, bratře?” šklebila jsem se.

„Prostě to přišlo a teď je řada na Vás,” podotkl.

„Jistě, tak tedy znovu. Mé jméno je Amor Exeliendus je mi 24 let a jsem vládce Slunce neboli vlastně původně vládce ohně, ale díky spojitosti více tepla a špetky dračího plamene jsem vytvořil schopnost ovládat slunce a pocházím ze živelné akademie v jménem Čarodol, která vycvičuje studenty vašeho věku a učí je, jak ovládnout jejich schopnosti, ale nevím, jak ty Miko když nemáš živelnou schopnost. Ne, že bych tě nerespektoval, protože jsi opravdu milé děvče, ale pravidla jsou jasná...”

„Co tím chcete říct?” zeptal se Samuel.

„Že bych tě moc rád pozval do naší školy kde bys rozvíjel své schopnosti a naučil se novým dovednostem,” nabídl.

V tu chvíli jsem otočila hlavu na stranu věděla jsem, že já tam nepatřím, ale ta bolest odmítnutí bolela. Bylo mi jasné, že bude chtít rozvíjet svou schopnost, protože vím, že miluje, když si může se svým živlem pohrát, proto mu v jeho snu bránit nebudu a budu mu přát mnoho štěstí.

„Děkuji vám za nabídku, ale přísahal jsem, že svou sestru neopustím ani kdyby šlo o život, proto tedy nemohu nabídku přijmout,” odpověděl a chytl mě za ruku a společně jsme se postavili.

Jeho odpověď mě zarazila, nečekala jsem, že se vzdá svého snu kvůli mně, sice mě to mrzelo, ale uvnitř se cítila teplo.

„Ach, vy mi děláte takovou radost,” usmál se a postavil se.

„Nerozumím?”

„Já také ne,” přidal se Samuel.

„Jde vidět, že z tebe bude dokonalý vládce vody a z tebe skvělá sestra a samozřejmě, že bych tě tu nechal, co si o mě jako myslíte? Přece bych nemohl přijít o tak dvě důležité osoby,” zabrblal.

„Důležité...?“ podívala jsem se.

„Ano,“ řekl a usmál se.

„Takže pokud to chápu dobře nás berete oba?“ zeptal se Samuel.

„Ano, ale nevím co mi na to řekne vedení, snad to bude v pohodě,“ zamyslel se.

„Ale ještě mám pár dotazů co přesně jste zač a jak to, že nejste pod nadvládou krále démonů?“ zeptal se Samuel.

„Ach pravda tuhle nejhorší část jsem chtěl vynechat, ale je důležité, abyste ji slyšeli, no tak tedy poslouchajte. Když jsem byl malý byli jsme pozváni společně s mojí rodinou na obřad narození nového strážce a podle cyklu se měl narodit z národa vzduchu, vše probíhalo skvěle konala se oslava a bylo zde mnoho rodin z národu a samotní stvořitelé. Když nastala ta chvíle, kdy se měl na svět narodit další strážce a vykonávat pro svět nové dobro, přes oblohu proletěla hvězda, byla tak zářivá, že by si ji všiml i slepec, ale po zmizení hvězdy přispěchala porodní sestra a oznámila, že strážce je mrtvý. Všichni propadli panice a už od té doby bylo jasně, že z toho nevyleze nic dobrého. Naši stvořitelé bádali, co mohlo způsobit smrt strážce a jestli s tím nějak souvisí hvězda kterou všichni viděli krátce před narození strážce. Avšak na nic nepřišli a v národech se objevil zmatek a v tu nejhorší dobu do našeho světa vnikl Zenaku a jeho démoni, nejdříve napsali stvořitelé a mezi nimi se odehrál krutý boj, avšak Zenaku vyhrál, protože ze světa duchů si přinesl novou moc o které nikdo netuší odkud pochází nebo co je zač. Naši stvořitelé byli okradeni o moc a naše schopnosti zeslábli. Následně byli popraveni a takhle to pokračovalo i u následníků a ostatních vládců. Pamatuji si, že jsem si hrál venku s mou malou sestřičkou a když jsme dorazili domů, tak všude byla pouze krev a mrtvá těla...“

„To mě moc mrzí,“ politovala jsem ho.

„To nic,“ řekl a pokračoval: „Následně jsme se sestrou byli sami, byli jsme chudí a žili na ulici, má sestra o dva týdny zemřela a já zůstal sám. Nejedl jsem dva týdny a pomalu jsem začal umírat, ale najednou se přede mnou objevil muž v bílém plášti a...“

„Promiň, že tě přerušuji, ale řekl jsi muž v bílém plášti?“ zeptala jsem se.

„V pořádku a ano muž v bílém plášti děje se něco?“ zeptal se.

„Ne to nic můžeš pokračovat,“ zalhala jsem a začala více poslouchat, protože muž v bílém plášti potkal i mé rodiče a určitě něco ví o mém oku.

„Ehm, tak tedy jak jsem pravil přede mnou se objevil muž v bílém plášti, myslel jsem si, že je to anděl a proto jsem se snažil k němu natáhnout ruku, ale zkolaboval jsem. Když jsme se probudil objevil jsem se v dřevěném domě u krbu s ohněm a dekou přikrytou přes mé tělo. Když jsem se podíval před sebe uviděl jsem muže otočného ke mně zády, jak si čte knihu. Když jsem se zeptal kde to jsem, bylo mi vysvětleno, že mě našli přede dveřmi a zachránili mi život. Představili mě vůdci generálovi jménem Leonidas, z národu démonů.

Leonidas je sice démon, ale horší na tom je, že je samotný bratr krále démonů, však měl na svého bratra stejné názory jako ostatní vládci živlů a také jsem dozvěděl, že on byl jediný démon, kterého první strážce uznával. Je starý přes sto let a vychoval mě jako svého syna, má ještě mladšího syna, který je pro mě jako mladší brácha. Leonidas zachránil mnoho vládců živlů a dal jim novou šanci žít. Mým je hledat a zachraňovat lidi jako jsem já a ty Samueli, ale dnes udělám výjimku zachráním i člověka, takže přidáte na stranu dobra a budete bojovat za strážce a Krumlov?“ zeptal se.

„No já ti ne-“ neodpověděl Samuel, protože jsem odpověděla za něj.

„Ano! Rozhodně ano!“ souhlasila jsem.

„Tak tedy jdeme, pojďte za mnou,“ prohlásil.

„Hele já jsem starší první bys měla poslouchat mě,“ pokáral mě Samuel.

„Já vím, ale tohle je šance jak získat nás svět zase do svých rukou a i když nemám žádnou živelnou schopnost, tak chci pomoci,“ bránila jsem se.

„Ty máš opravdu svatozář na hlavě,“ řekl a pohládl mě po hlavě: „Tak pojď, ať ho doženeme,“ řekl a nastavil rychlejší chůzi.

„Počkej,“ zvolala jsem a doběhla ho.

Šli jsme hodiny a hodiny, les byl stále hustší a strašidelnější, ale pořád jsme šli po stejné cestičce, ani jednou jsme nezabočili. Začala jsem být nervózní a nejistá, bratr lenivě střídal kroky a každých pět minut si odfrknul, Amor byl vždy dva metry napřed a já si vzpomněla na otázku na kterou jsem si předtím nevzpomněla. Nasadila jsem rychlejší tempo a doběhla jsem Amora.

„Jak dlouho ještě půjdeme?“ zeptala jsem se.

„Za chvíli tam budeme, omlouvám se, že je to tak dlouhé,“ řekl a usmál se.

„To je v pořádku,” řekla jsem a strčila si ruce do kapsy.

Amor se na mě nejistým pohledem díval a zeptal se: „Máš něco na srdci o čem si chceš promluvit?”

„Jak to víš?” podivila jsem se.

„Léta zkušeností,” odpověděl a dodal: „chceš si teda o tom promluvit?”

„Ano, tak tedy víš jak jsi říkal, že jsi potkal toho muže v bílém plášti?”

„No ano, tvářila jsi se dost překvapeně, víš o něm něco?” zeptal se.

„No ehm... vlastně ano, sice o tom nerada mluvím, ale tobě věřím, jako malá jsem se sice narodila bez schopností, ale narodila jsem se vzácnou schopností zvanou heterochromie.”

„To vysvětluje ta páska přes oko.”

„Ano a když rodiče zjistili s jakou barvou levého oko jsem se narodila, tak byli v šoku. Chtěli mě vzít k lékaři, ale potkali muže v bílém plášti, který jim něco řekl o mé vadě a od té doby mou vadu rodiče přestali úplně řešit, nevím co ten muž ví o mém oku, ale nechápu, že rodiče přesvědčil cizí muž natolik, že mu rodiče uvěřili,” dopověděla jsem.

„Nebudu se ptát jaká je tvá barva levého oko, řekneš mi to, až budeš chtít nebo jestli vůbec budeš chtít do toho ti lézt nebudu, ale pamatuj ať už ten muž řekl cokoli a tvé rodiče to přesvědčilo, tak přeci jenom musíš být v něčem výjimečná a já věřím, že jsi a kdyby si cokoli někdy potřebovala jsem tu pro tebe,” nabídl mi a znovu se usmál.

„Děkuji,” řekla jsem a měla dobrý pocit.

„Takže pane draku za jak dlouho tam hodláte být, protože mě začínají bolet nohy,” ozval se Samuel otráveným hlasem.

Od doby, kdy jsme opustili vesnici a zařídili vesničanům nový domov se Samuel začal chovat trochu lenivě, ale myslím si že je to dobře celých 7 let byl zodpovědný a myslím si že ví kdy přestat.

„Samueli to bylo nevhodné,” rozzlobila jsem se.

„Omlouvám se,” řekl.

„Nic se neděje stejně už jsme na místě,” řekl a zastavil se.

„Neberte to zle pane draku, ale měl byste si dojít k lékaři, aby vám zkontroloval oči, protože jestli nejsem slepý já, tak před námi nic není, pouze dalších miliony stromů,” podotkl.

„Omlouvám se, ale s tímhle musím souhlasit,” řekla jsem neslušně.

Amor se však pouze pousmál a položil před sebe dlaň, najednou se před námi objevila bariéra, která měla průhlednější viditelnou barvu.

„Páni!” zajíkala jsem a byla s úžasem v šoku.

„Hustý,” zareagoval překvapeně Samuel.

„Já vím, já vím, ale teď nastává problém, jelikož bariéra propustí pouze živelné vládce, našeho vůdce a jeho syna, tak se obávám jestli to propustí i Miku,” řekl a upřeně se na mě podíval.

„To zjistíme,” řekla jsem a přistoupila k bariéře. Opatrně jsem na ni položila ruku a zasunula ji dovnitř poté jsem toho následovala i s mým tělem a zavřela jsem oči. Obličej mi osvítili sluneční paprsky a když jsem otevřela oči, nevěřila jsem, co vidím. Předemnou byla krajina plná života a barev, na obloze poletovali drobní ptáčci, kteří svým zpěvem oslavovali jaro, srnky se šťastně pásly a květiny rozkvétali, přidala jsem si jako v nebi plných andělů a mezi celou tou krásou byla uprostřed škola o které vyprávěl Amor, ale vypadala spíš, jak zámek. Po mém příchodu mě následovali i Amor se Samuelem, který z toho byl taky úplně vedle.

„Zdá se, že opravdu se v tobě skrývá nějaká magie,” podotkl Amor a díval se směrem na zapadající slunce.

Po zhlédnutí nádherného západu slunce jsme vyrazili směrem ke škole, kde rostlo miliony druhů různých rostlin a keřů. Když jsme dorazili ke škole před námi byla obří pohádková brána, která se sama otevřela a zavřela. Poté následovaly zahrady a vstup do školy, procházeli jsme obřími chodbami, které byly vysoké tak 20 metrů, vše tu vypadalo, tak kouzelně a magicky a před námi stála poslední místnost. Obří dveře se otevřeli a v místnosti seděl u dřevěného stolu starší muž s černými obřími rohy na hlavě, s dlouhým ocasem a dračími křídly a vedle něj seděl chlapec, četl nějakou knihu a upřel svůj zrak na mě. Měl bílé vlasy a tmavě fialovo tyrkysové oči.

„Můj otče rád tě opět vidím,” pronesl šťastně muž a objal Amora, zatímco chlapec na mě neustále divně civěl, vypadalo to jako kdyby mě chtěl zabít pohledem. Polkla jsem a obrátila

zrak na Samuela který se klepal nervozitou. Chytla jsem ho za ruku a kývla jsem na něj. Zklidnil se.

„Otče, bratře chci vám představit doposud prvního vládce vody kterého jsme prozatím našli, představ se Samueli,“ usmál se mile Amor.

„Těší mě, vaše výsosti. Mé jméno je Samuel Lexový, jsem z národa vody a toto je má sestra Mika Lexová také z národa vody, rádi vás poznáváme,“ představil nás Samuel a oba jsme se uklonili.

„Ne to ne, to není nutné mé děti stačí když mi budete říkat Leonidas, jsem moc rád, že k nám zavítali vodní vládci, jste na této škole první kdo ovládá vodu, určitě se vám tu bude líbit,“ řekl a usmál se.

„Tady tě opravím otče,“ ozval se kluk s bílými vlasy.

„Copak se děje dráhy Leone?“ zeptal se Leonidas.

„Žádné,„ jste“ není je pouze on, ta dívka není vládkyně vody je to člověk,“ řekl a podíval se na mě mrazivým pohledem.

„Leone! Otče nech mě to vysvětlit,“ prosil Amor.

„Ty jsi sem přivedl člověka?!“ zakřičel Leonidas.

„Ano, ale-“

„Nebudu se s tebou hádat dobře víš, že lidé dříve spolupracovali s mým bratrem a proto je neuctíváme ani nerespektujeme, rozumíš! A teď strážte ji do žaláře!“ přikázal.

„Ne to nedovolím!“ postavil se za mě bratr a zamračil se.

„Chlapče ty nemáš ponětí co je to monstrum zač,“ rozkřičel se Leonidas.

Kluk zvaný Leon se na mě pouze chladným pohledem díval a mlčel, sledoval to hádající se peklo stejně jako já, ale mlčel. V hlavě mi projížděli ty nejhorší myšlenky a najednou se ozval hlas který mě přišel zachránit...

„TAK UŽ DOST!!!“ zakřičel Amor přes celou místnost.

„Amore.....!“ zašeptala jsem a zakryla si ústa.

„Proč se pleteš do cizí záležitosti Amore!“ rozzlobil se Leonidas.

„Ta holka potkala muže v bílém plášti stejně jako já a ještě k tomu prošla bariérou která nepustí do našeho světa žádné lidi ani demony, takže ji laskavě nechte, protože něco speciálního na ni bude!” rozkřikl se a Leonidas a Leon zůstali v šoku jako kdyby věděli víc o bílém muži v pláště, než já.

„To není možné, muže v bílém plášti jsi potkal pouze ty a to jenom proto, že jsi příbuzný s prvním strážcem,” odporoval Leon a civěl na mě jak svých byla nějaká nestvůra.

„Počkat ty jsi potomek prvního strážce?” zeptala jsem se a dodala: „ Proč jsi nám to neřekl?” zeptala jsem se.

„Protože je to, až moc cenná informace,” odpověděl.

„Jestli ji muž v bílém plášti skutečně potkal, tak před čím ji zachránil a proč když má právo zachraňovat pouze strážcovy potomky,” divil se Leonidas.

„Může mi konečně někdo vysvětlit o co tady sakra jde?” zeptal se Samuel.

„Kdo je přesně ten muž v bílém plášti?” zeptala jsem se.

„Muž v bílém plášti je prvního strážce bratr můj příbuzný, muž v bílém plášti má za úkol ochraňovat strážcovy příbuzenstva a rodiny, muž v bílém plášti nemá povoleno zasahovat do našich životů, jen v opravdu důležitých neboli vážných případech a vypadá to, že vy dva jste také potomci strážce, jelikož se s tebou osobně potkal a mám pocit, že vše souvisí s tvým okem,” odpověděl Amor a mlčel.

Tahle odpověď mě dostala, nevěděla jsem, jak na to reagovat ani co říct, byla jsem tak prázdná jako kdybych se teprve učila mluvit.

„A proč jsi nám to neřekl dřív?!” divil se Samuel.

„Co je s jejím okem?” zeptal se Leon.

„To se dozvíme, až sama bude chtít odhalit pravdu,” odpověděl mu a dodal: „ Také jsem to nevěděl, měl jsem pouze teorii a ta se potvrdila potom co jsi přešla přes bariéru, nechtěl jsem tvrdit něco a prozrazovat něco, čím si sám nejsem jist,” vysvětlil.

„Dobrá tedy, pokud to tak je, tak vydán svolení, že Mika se oficiálně jako první a doufám, že i jako poslední člověk stává povoleným návštěvníkem a učedníkem naší školy,” prohlásil Leonidas.

„Děkuji, vám Leonidasi,” poklekl Samuel a já stále byla v šoku potom co jsem se dozvěděla o příbuzenském vztahu mezi prvním strážcem a námi, znamenalo to tedy, že náš příbuzný je i Amor?

„Otče, ale to nepřípadá v úvahu,” odporoval Leon.

„Mé slovo platí, Leone smíř se s tím a kdyžtak moc odporuješ, tak máš na starost Miku po celou dobu její přítomnosti neboli alespoň ji pomůžeš a zaučíš a společně se pokusíte vypátrat co je její existence opravdu zač. Tvé bojové schopnosti jsou na nejvyšším levelu takže trénovat tolik nepotřebuješ a ty mladý muži musíš zdokonalit svoje schopnosti v boji. Sice jste všichni jinak věkové rozdělení, ale už mám pro vás vymyšlené, kdo vás bude všechny trénovat a cvičit. Nemůžeme si dovolit další ztráty, protože mám předtuchy, že můj bratr brzy udělá něco nekalého. Proto potřebujeme každou ruku, takto z ní můj rozkaz a jděte se vyspat do svých pokojů,” řekl Leonidas a opustil místnost. Po něm následoval i Leon a později i můj bratr který byl zaveden do svého pokoje, v místnosti jsem byla pouze já a Amor.

„Amore moc se omlouvám za komplikace, já nevěděla, že to bude takový problém,” omluvila jsem se a cítila se strašně. Amor ke mně přistoupil a já se bála co se stane, avšak Amor mě objal a přitiskl si mě k hrudi a řekl: „Víš koho mi připomínáš?” zeptal se.

Se slzami v očích jsem se na něj podívala a zavrtěla hlavou.

„Mou sestru,” odpověděl a přitiskl si mě k sobě ještě víc a řekl: „Obě jste se vždy strašně moc omlouvali i za to za co jste nemohli, neházejte na sebe něco co není tvá vina má příbuzná,” řekl a jemně se na mě s úsměvem podíval. Dovedl mě do mého pokoje, který byl 3x větší než naše chata na vesnici, pokoj byl celý lesklý a barevný vše bylo do růžová dokonce i postel, sice růžovou moc nemusím, ale lepší než nic. Lehla jsem si do měkké postele a přemýšlela o všem co se dnes stalo, nic z toho nedávalo smysl legenda, která vyprávěla o strážci je popravdě úplně jinak, muž v bílém plášti je nejspíš můj příbuzný a možná, že nakonec nějakou schopnost mám. Proč je těch myšlenek a novinek tolik? Vůbec mě nenechají spát! nadávala jsem si sama pro sebe a najednou mi v tom zmatku někdo zaklepal na balkon, když jsem ho otevřela a podívala se kdo to byl, tak na okraji balkonu sedel Leon a díval se na měsíc.

„Potřebuješ něco?” zeptala jsem se.

„No vlastně ano,” řekl a podíval se na mě.

„Do té doby, než jsi mi vstoupila do života jsem měl náramný život, ale pak k nám zavítá člověk a celý život se mi zhroutil, víš co to znamená?” zeptal se naivně.

„To opravdu netuším,” odpověděla jsem.

„To, že jestli nenecháš mě, mého bratra, otce a tuhle školu, tak tě osobně zabiji,” vyhrožoval.

„Ty mi vyhrožuješ?” zeptala jsem se.

„Máš jediný štěstí, že vládne ještě můj otec, kdybych vládl já, už jsi dávno popravená,” řekl a zmizel.

Protočila jsem očima a šla opět do postele, zavřela jsem své unavené oči a usnula jsem.

Ráno mě probudily jemné paprsky vycházejícího slunce a do pokoje mi zavítala služebná.

„Dobré ráno slečno doufám, že jste se dobře vyspala,” zeptala se mě starší žena a poklonila se.

„Ne prosím, neklaňte se to já bych se měla klanět vám,” řekla jsem a pomohla stařence se narovnat.

„Vy jste si uklidnila postel? Ale je moje práce děvenko,” usmála se.

„To je pro mě maličkost, ráda vám s čímkoliv pomohu,” řekla jsem a usmála se.

„Děkuji drahá, jsem madam Lii hlavní služebná našeho prince, vidíte mladý pane,” otočila se směrem ke dveřím a z nich vylezl Leon.

„Lii proč se staráš o toho člověka, vždyť jsem nepatří,” zavrčel

„Nezáleží kdo jste, ale jaký jste můj princí,” řekla a odešla z místnosti.

„Opovaž se jí jenom dotknout a zemřeš,” řekl a zmizel z místnosti.

Oblékla jsem si na sebe uniformu, kterou mi madam Lii připravila a vyrazila k bratrovo místnosti, ten zrovna vycházel s lekl se mě.

„Bože Miko.”

„Pojď jinak přijdeme pozdě!” řekla jsem mu a táhla ho za sebe za ruku.

Oba jsme se dostali nakonec místnosti a před námi se otevřeli které mířili do druhé hlavní síně školy, tam sedělo 12 lidí a v křídle Leonidas, nalevo seděl Leon a napravo zase

Amor. Všichni se na nás s bratrem dívali, kam si jdeme sednout, já měla místo připravené vedle Leona a Samuel vedle Amora.

Leonidas se zvedl a pronesl: „Milí studenti mezi námi se objevily dva noví studenti, prosím postavte se,“ řekl a oba jsme se začali zvedat. Když v tu náhle mi Leon podrazil nohy a já spadla na zem, skoro celý stůl kromě pár jedinců, mého bratra, Amora a Leonidase se smáli všichni včetně Leona.

„Leone! Tvé nezdvořilé chování mě vytáčí, okamžitě Míče pomoc nahoru a chovej se k ní slušně a vy ostatní sklapněte,“ zařval.

Leon zakroutil očima a vypadal podrážděný, podal mi pomocnou ruku a zvedl mě nahoru. Jeho ruce byly chladné, ale zároveň tak velké a hladké, podobné měl i otec.

„Omluv se mojí sestře nebo-“ neodpověděl Samuel.

„Nebo co?“ pohrával si s ním Leon.

„Leone omluv se!“ zvýšil hlas Amor.

„Já vás nechápu, jak můžete respektovat člověka který nemá, žádný význam a mou matku jsi nikdy nerespektoval!“ zařval a odešel z místnosti.

Cítila jsem, že si všichni povídají o tom, jak se na škole objevil člověk a že ho sem vůbec pustili, cítila jsem se strašně a po představení a vysvětlení pravidel jsme se s bratrem a Amorem rozdělili, protože šli trénovat Samuelovu schopnost. Po rozloučení jsem vyrazila směrem, kde jsem měla mít třídu, ale někdo mě zatáhl za vlasy a strhl mě na zem.

„Au! Co sakra děláte!?“ chytila jsem se za vlasy a nevěděla jsem co mají za problém. Předemnou stály nejspíš dvě největší fifleny téhle školy a obávám se, že mám pravdu, obě byly blondýnky s modrýma očima a červenou rtěnkou.

„Takže opravdu jsme přivedli člověka?!“ šklebila se jedna z nich.

„Jak ubohé,“ řekla druhá.

Teď jsem si připadala ještě více ponížene než jindy, bylo mi do pláče, ale najednou se přede mnou objevil někdo další, když jsem se objevila byla jsem zmatená.

„Takže ty šikanuješ už i nováčky Bler?“ zeptala se ji bělovlasá holka s šedými vlasy.

„Dneska jsi kvůli tomu tornádu, kazit den nebudu pojd' jdeme pryč,“ řekla holka která mě shodila na zem a společně spolu odešli.

Dívka, která se mě zastala se ke mně otočila a podala mi pomocnou ruku.

„Ahoj jsem Lily a ty?“ zeptala se.

„Ahoj, já Mika,“ odpověděla jsem.

„Takže ty jsi sestra vládce vody, ale nemáš schopnost je to tak? Promiň, jestli se moc vyptávám,“ omlouvala se.

„To nic,“ řekla jsem a usmála.

„Budeme kamarádky?“ zeptala se.

V ten moment se mi rozbušilo srdce a nic jiného, než ano jsem nechtěla říct.

„Samozřejmě a moc ráda,“ odpověděla jsem.

„Super, tak jdeme do třídy!“ zvolala čapla mě za ruku a běžela se mnou do třídy. Tohle bylo poprvé kdy jsem měla kamarádku a užila si opravdu den naplno, bylo úplně něco jiného se kamarádit s holkou natož stejného věku, ale byl to úžasný pocit a než jsem se nadála byla noc, tentokrát jsem byla opravdu moc ráda, že nespím na zemi, ale v měkké, pěkné nadýchané posteli. Chtělo se mi strašně spát, když v tu náhle jsem zaslechla kroky, podívala jsem se, ale nikdo v pokoji nebyl. Šla jsem se podívat na balkon a před svůj pokoj, ale všude bylo prázdné, ale najednou jsem někoho zahlédla.

„Haló? Je tam někdo?“ zeptala jsem se a když se postava otočila najednou mi došlo kdo to je.... Muž v bílém plášti je tady.

„Počkejte!“ zakřičela jsem a začala pronásledovat muže v bílém plášti ten, však začal utíkat a já za ním. Dostali jsme se až k hlavní bráně školy a já přemýšlela, jestli mám poslechnout hlavu nebo zvědavost, nakonec zvědavost vyhrála. Rozeběhla jsem se za ním až bariéře, kde je konec Čarodolu. Teď už jsem opravdu nevěděla, jestli porušil jedno z nejzákladnějších pravidel a opustím Čarodol. Nakonec jsem se rozhodla nejdůležitější pravidlo porušit a říkala jsem si kam asi běží, když Amor říkal, že muž v bílém plášti nemůže zasahovat do lidských životů. Nakonec jsem doběhla do jeskyně, do které muž v bílém plášti zmizel, opatrně jsem vlezla do jeskyně a cíhala, jestli se někde neschovává nějaká past, po chvíli se

na zdech začaly objevovat malby o kterých jsem netušila co znamenají, ale postupně mi to začalo docházet.

„To jsou příběhy předešlých strážců!” zakřičela jsem nahlas.

Všechny malby znázorňovali život jednotlivého strážce a ovládnutí jejich páté síly, pomalu a jistě jsem před sebou začala vidět konec, když jsem k němu došla a podívala jsem se na malbu nevěřila jsem svým očím.

„To jsem já.....!”

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ